Fábián Sándor (Aknasugatag):

Az istenek nyelve

A címben található kifejezést nem én találtam ki. Ezt már többen is használták. Ennek az okát abban látom, hogy az ókorban a tudás, amit akkoriban az ógörög nyelven vetettek „papírra”, csak kevés kiváltságos emberhez juthatott el bizonyos közvetítők által. A mondatokat úgy szerkesztették meg, és ez fellelhető az egyház által használt mai latin nyelvben is, hogy minél nehezebb legyen a megértése. Hogy mennyire igazuk volt, elég megemlíteni a rengeteg vallási háborút, ami a szent szövegek különböző értelmezéséből fakadt, amikor mindenki számára felkínálták az „igazságot”.

Vakmerőségnek tűnik egy idegen nyelvről úgy értekezni, hogy nem vagyunk a teljes birtokában. Bár kötve hiszem, hogy túl sok ember lenne, még a görög anyanyelvűek között is, akik teljes birtokában lennének az ógörög nyelvnek. Minden esetre elnézést kérek azoktól, akik sértve éreznék magukat, amiért idegen létemre belekontárkodok abba a nyelvbe, melyhez ők érzelmileg ragaszkodnak. Először is tudni kell, hogy az ógörög nyelv nem azonos a mai görröggel. Valamikor a török hódoltság végekor a történelmi múlt iránti tiszteletből megpróbálták hivatalos államnyelvvé tenni az ógörög nyelvet, ami pár évi próbálkozás után kudarcba fulladt. Meglátásom szerint ez annak a következménye, hogy az ógörög nyelv nem egy beszélt, hanem inkább csak írott nyelv volt. Abból lehet erre következtetni, hogy van egy pár azonos, vagy majdnem azonos kiejtésű, de más alakú betű. Ilyen a τ és θ, φ és ph, az o és ω, az y és i stb. Ez az olvasás megértését nem zavarja, ellenben az élő beszéd megértését igen.

Mikor is volt az Ókor?

A legtöbb írásból az derül ki, hogy az úgynevezett ókor nem is állt olyan távol a középkortól. Az, hogy az időskálába betoldottak legalább ezer évet, azt már sokan bizonyították. Ennek egyik okát abban látom, hogy pogánynak bélyegezve a görög filozófiát, és így elválasztva a gnosztikus vallási irányzatoktól, a katolikus egyház könnyebben meg tudta szerezni a vallások feletti hegemóniát.

Ahogy lenni szokott, a győztes, mindig átírja a történelmet és igyekszik megsemmisíteni a számára kellemetlen nyomokat. Ezek a nyomok néha fennmaradnak olyan helyen, ahol az egyház még nem kapott szabad kezet.

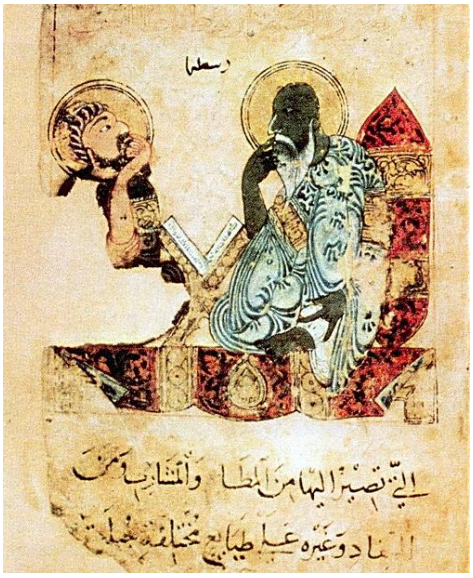

Ez a kép Arisztotelészt ábrázolja tanitás közben, arab szemmel.[1] Tudnivaló, hogy a glória ábrázolása a szentek feje körül nem pogány találmány.

Minerva istennő valószínű, hogy nem egy pogány istennő volt, hanem a görög–latin szómagyarázatból vett eme idézetből itélve lehet, hogy a gnosztikusok egyik szentje:

„Minervae simulacrum hastam tenet, ad significandam constantiam, et fortitudinem: clypeum item, quod omnes insidias sapientia repellat. Minerva enim, et Mens, idem sunt."[2]

Azaz: „Minerva lándzsát tart kezében, ami az állhatatosságot és az erőt jelenti. A pajzs szintén azt jelenti, hogy bölcsességgel minden ármányt le lehet győzni. Minerva valójában nem más, mint az Értelem."[3]

Az eretnekek ellen vívott keresztes hadjárat egyik célpontja egy város volt, mely a Minerva nevet viselte. Van beszámoló Minerva 1210-es ostromáról: Caput CCCVII. *Opsidio*

[1] Forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Arisztotel%C3%A9sz#/media/F%C3%A1jl:Arabic_aristotle.jpg.

[2] Hieronymus Wolf: *Svidae Historica, Caeteráque omnia quę ulla ex parte ad cognitionem rerum...* Oporinus, Basileae, 1564. 31. https://books.google.ro/books?id=zB9DAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[3] A kép forrása: https://www.greekartshop.com/Athena-Minerva-Greek-Roman-Goddess-Hand-Painted-Statue-Sculpture-Figure.

Minerba.[4] Ez a cistercita atyák történeti műveinek válogatása kötetben található, és annak első részében, „Historia haeresis albigensium: et sacri belli in eos susceoti (Az albigensek eretnekségének története: és az ellenük indított szent háború)" címmel. Csak hogy tudjuk, kiknek volt a birtokában Minerba vára...

A szűzváltás kora. (Minerva, avagy olvasni a sorok között.)

Manuel bizánci császár, megkapja a nyugati támogatást, s így le tudja győzni a magyarokat Zimonynál. Ennek fejében el kell fogadja a katolikus egyház által hirdetett megtestesülés elvét. Most kell tudni olvasni a sorok között is.

„Dum autem copiae contrahuntuir, audit, duarum muliebrium aenearum statuarum, que in occidentali fornice fori Constantini sitae sint, alteram, que Hungarissa dicatur, erectam stare: alteram nomine Romanam, vetustate collapsam esse. Quo intellecto, statim illam deiecit, hanc reposuit: ea statuarum mutatione, se fortunam etiam gentis utriusque mutaturum ratus, et rem Romanam erecturum, Hungaricam depressurum."[5]

Azaz: „Mialatt a sereget összegyűjtötte, azt hallotta, hogy a Konsztantin fórumán található két istennőt ábrázoló bronz szobor egyike a rómainak nevezett (régebbi) le van esve, míg a magyarnak nevezett áll. Amikor ezt megértette, azonnal elrendelte a magyarnak nevezett ledöntését, és a rómainak nevezett visszaállítását, ugyanis ez szimbolizálja a rómaiak ügyének felemelését és a magyarokénak letörését.

Ezután megnyeri a csatát és győzedelmesen bevonul a zsákmánnyal Bizáncba:

„Imperatorem quadriginae argenteae auratae cum equis nive candidioribus. Praecedebant: quibus imposita erat imago invictae adiutricis et insuperabilis commilitonis matris Dei. Nequae vero axis magnum sonuit, quia non vehebat acrem deam Minervam, quae falso virgo dicitur: sed veram virginem, quae verbum inexplicabili ratione per verbum peperit."[6]

Azaz: „A császár aranyozott hintón vonul be a városba, amit négy a hónál fehérebb ló húz. Előtte egy másik kocsin a legyőzhetetlen harcostárs, a segítő Isten anyja képe. A kocsi kerekei sem csikorogtak, mert nem a savanyú Minerva istennő képét vitték, akit hamis szűznek mondanak: hanem az igazi szüzet, ki az értelemmel megmagyarázhatatlan módon szülte meg az Igét (verbum)."

Ha valaki egy kicsit is tud gondolkodni, azonnal belátja, hogy Manuel idejében (a 13. század közepe) a magyar keresztény vallás, de a bizánci is, másmilyen volt, mint a katolikus. És az általuk tisztelt Boldogasszony épp az a Minerva volt, amit a görögök ekkor tagadtak meg. De lássuk, ki is volt ez a Minerva. Úgy is hívják, hogy Pallas Aténa. Ez lefordítva nem mást jelent, mint az ősi Athéna istennő.

„Παλλασ Pallas. Magna virgo. Est epithetum Minervae."[7] Azaz: „A nagy szűz, vagyis Minerva mellékneve."

---

[4] Bertrandus Tissier: *Veterum Patrum et antiquorum scriptorum Cisterciensium opera historica.* Billaine, Paris, 1669. 19. https://books.google.ro/books?id=tg5lAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[5] Nicetae Acominati Choniatae: *86. annorum historia, uidelicet ab anno restitutae salutis circiter 1117., in quo Zonaras desinit, usque ad annum 1203., libris 19. descripta, quorum hic ordo est: ... Opus ... nunc primùm liberalitate magnifici & generosi uiri d. Antonii Fuggeri, &c. ... Graecè Latinéque editum, cum indice copioso Latino rerum, & Graeco uerborum & phrasium aliquot: unà cum uarijs lectionibus, ex trium codicum laboriosa inter sese collatione. Hieronymo Vvolfio Oetingensi interprete.* Oporinum, Basilaz, 1557. 76. https://books.google.ro/books?id=GL7Q3VBpLisC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[6] Uo. 79.

[7] *Suidae lexicon graece & latine:* tomus III. 6. Universidad Complutense, Madrid, 1800. 6. https://books.google.ro/books?id=wT-UkyDUKaoC&pg=PA356&dq=leges%20scytharum&hl=hu&sa=X&ei=vuBJVZWYI4P9UOafgOgK&ved=0CEkQ

A lejáratás nem hiányzott az egyház eszköztárából sem: Παλλακη = kurva. Ugyanígy az ókorba megarai szfinxeknek nevezték a kurvákat. Úgy képzelték, hogy ha valakit sárral megdobálnak, az örökre el lesz felejtve. A megaraiakat is, akik a görög kultúra igazi alapítói,[8] végképp ki akarták törölni a történelmi emlékezetből. Ez persze csak az utolsó kegyelemdöfés, mert előbb, akárcsak a katarokat, fizikailag megsemmisítették őket.

Ekkor írhatták a potaissai szfinxre az ominózus szöveget, aminek a megfejtése nem kis fejtörést okozott, és ez is a fent említett lejáratási kampány része volt.

Minden elismerésem Révész úr munkássága iránt, de furcsának tartom, hogy egy görög betűkkel írt írást nem a görög nyelv segítségével próbál megfejteni.[9] A megariaknak volt némi ráhatása a görög nyelvre, találunk is több szót a görögben, ami magyarul érthető, de szerintem a megariak idejében nem létezett írás. Nem érdemes a helyesírási szabályokra koncentrálni, mivel ezek a szabályok még évek múltán is változtak. A szoborra is jóval később írhatták a szöveget.

Az én megfejtésem ez:

„Ιμ αιματι θιερεσ αρσλαν.” Azaz: „Íme, a vérengző bestia, az oroszlán.”

(A θηρία=vadállat – a bibliai szótár szerint).”

„...muliebre pudendum leonis nomine festiviter appellasse, quoniam et ipsum coitus avidum (sit honor auribus audiendum) subinde masculum sanguinem exsurgere non desit.”[10]

Azaz: „a női nemiszervet ünnepélyesen oroszlánnak hívták, mivel mohón szereti a szexet (tisztelet a hallgatók fülének) és ezalatt nem szűnik meg szívni a férfi vérét.”

Az ógörög nyelvből nem hiányzott az epés humor:

Σακανδρος[11] – női nemiszerv, ami lefordítva kb. férfitáska. Egy másik megnevezés a θηλυς, ami ugyanakkor nőt és nőstényt is jelentett.

6AEwBjgy&fbclid=IwAR3Ala0HE5EE8uMsWUMvuOx9y_LZultMLtIvfdNsMORFP0_iKea67OvuoXY#v=onepage&q=leges%20scytharum&f=false.

[8] V. ö. Fábián Sándor: A parazita áfium ellen való magyar orvosság. *Acta Historica Hungarica Turiciensia* 38. évf. 1. sz. 2023. „Maegara, magara, magyara” c. fejezet. https://epa.oszk.hu/01400/01445/00066/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2023_1_0903-0991.pdf.

[9] Darai Lajos: Mégis volt szfinx, és mégis magyar... Révész megfejtette a tordai szoborfeliratot. *Acta Historica Hungarica Turiciensia* 39. évfolyam 1. szám, 2024. https://epa.oszk.hu/01400/01445/00069/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2024_1_086-104.pdf.

[10] Lodovico Ricchieri vagy Ludovicus Caelius Rodigino: *Lectionum antiquarum libri triginta, recogniti ab auctore, atque ita locupletati...* Gerlach & Beckenstein, Francofurti et Lipsiae,1666. 674. https://books.google.ro/books?id=AUBJAAAAcAAJ&pg=RA1-PT280&dq=caelius+scytharum&hl=hu&sa=X&ei=pYoMVIGrOMSaygPs-oCIBA&ved=0CC4Q6AEwAg#v=onepage&q=caelius%20scytharum&f=false.

[11] G. Ioanid: *Dictionar grec-român.* Bucuristă, 1864. 2014.

„Γυνη δε θηλυς ουσα.” Azaz: „A θηλυς (lyuk) a nő lényege.” „θηλυς=orice are adincatura in care se inbina partea cea esita, sau scoasa afara a altui lucru, si asa se kopleaga, se incheie.”[12]

Azaz: „Bármi, aminek mélyedése van, amibe pontosan bele talál egy másik valami, amivel összekapcsolódik.” Szép körbeírás. „Θηλυτεραι γυναικες.” Azaz: „Nagyobb p...jú nők.”

„Νυκτερινοι κυνες.” Azaz: „Farkasok (éjjeli) (vad) kutyák.” A vadságot összekötötték az éjszakával, mivel akkor követték el a legtöbb gonoszságot. A nappalt a szelídséggel azonosították. „Ημεροδρυς.” Azaz „Szelíd (nappali) tölgy” (ημεροποιεω=szelídítek, ημεροποιος=szelídítő, ημεροτες=szelídség, ημεροω=szelídítek).[13]

Alternatív történelem

A történelemkönyvek szinte kizárólagosan csak királyokról, vezérekről és csatákról szólnak. Mivel a békés dolgos népek történelme szinte teljesen mellőzött, ez nemcsak torz képet nyújt a történelmet tanulóknak, de szinte beprogramozza az emberek agyába a háborúk elkerülhetetlen voltát. Dagadnak a mellek, amikor Attila győzelmeiről olvasunk, és bolhából elefántot csinálunk, mert kell nekünk a nagy példakép. Ha jobban odafigyelnénk a szavak értelmére, könnyen rájöhetnénk a legtöbb konfliktus okára.

Vajon hányan tudják, hogy mit jelent a boszporosz (βοσποροσ) szó? Ez annyit jelent, hogy az ökrök útja. A βοσπορος=az ökrök útja, viszont bármelyik szótárban a poros=tranzitus, meatus (azaz: átmenet, átkelés). Ezt a szót egyaránt használta mindkét nép, bár a szó egyik fele görög (bos=ökör), a másik fele a magyar poros (mert amíg nem volt aszfalt, az utak porosak voltak). Vagyis azon az úton szállították a vágómarhákat Bizáncba. Mit kaptak érte cserébe? Legtöbbször Dinárt (tinóár). Akkortájt ez volt a pénz, a bizánci „valuta”. Amennyire a háborúhoz szükségszerűen hozzátartozik a pénz, a pénz éppannyira lehetett egy háborúskodás forrása, amikor az hiteltelenné vált. Forrásokból tudjuk, hogy a Kárpát-medencéből nem csak keletre, de nyugatra is hajtották az ökörcsordákat nem kis létszámban, és nemcsak a hun időkben, hanem később is. A magyar és bizánci történelem persze nem korlátozódott csupán a marhakereskedésre, mert – ahogy a forrásokból kiderül – sok ideig szoros kulturális és vallási kapcsolat is létezett a két nép között.

Az a történelem, ami az uralkodókat helyezi a központba, tudjuk, hogy hamis. Ezeket megrendelésre írták, és ahogy a mondás tartja, aki fizeti a zenét, annak a nótáját húzzák. Valamikor, amikor még könnyebben lehetett butítani a népet, a császárok egyenesen égi felmenőkkel rendelkeztek. Később már megelégedtek azzal, ha valamilyen távoli egzotikus országból származtak, például a „szent keletről”. Az egyház, amelynek a legfőbb törekvése a terjeszkedés, azonnal szentesítette az e fajta meséket, a térítés és a térítéssel járó haszon reményében. A valódi történelmet átírták, bár nagyon nem is kellett átírni, csak írni, mivel az igazság korszakában a történelmet képekben és szimbólumokban örökítették. Ekkor, ha írtak is, nagyon lakonikus módon tették, és kevés szóban mély igazságokat rejtettek el. Az ilyen írásokat később különböző jósnőknek tulajdonították, mint Pythia, Szibilla stb, hogy így egyszerű révületeknek láttassanak. Görög nyelven az igazság αληθεια. A λητος=pap, Isten szolgája. A ληθεια=a papságtól (csakis ez lehet igaz). Ismerjük a történelmi „igazságot”. miszerint Bizáncot Nagy Konstantin alapította Új Róma néven, és a Bizánc név előtte nem is létezett. De lássuk, hogy mit ír erről Pythia.

„Ferrunt, Argivos primum oraculo Pythiae monitos: Hic ubi miscetur madido duo flumina ponto, cervus ubi et piscis vescuntur pabulo eodem, suas fixisse sedes in illo loco, in quo Cydarus et Borbises fluvii in unum confluunt: quorum unus a borea, alter ab occasu venit, et apud aram Sesimetre Nymphae mari miscetur. Cum igitur fatali necessitate eo pervenissent, et

---

https://archive.org/details/greaca_veche/page/n2013/mode/2up?view=theater.

[12] Uo. 1054.

[13] Mind uo.

sacrificio indigenis Divis litarent, corvus particulam victimae rapuit, eamque in alium locum deportavit, qui Bosporus cognominatur. Alii Megarenses commemorant, ex insula, nunc Catagonia in istum locum sub Bizante duce navigasse, cuius nomen fabulantur civitati inditum."[14]

Azaz: „Azt mondják, hogy Argivos volt az első, aki Pythia jóslataira figyelmeztetett: Ott, ahol találkozik a két bővizű folyó (és) tengert képez, ahol halak vannak és szarvasok legelnek, azon a helyen alapozta meg szálláshelyét, ahol a Cidárus (Csitári) és Borbises (Borvizes) folyók összefolynak, az egyik nyugat, a másik észak felől, és tengert képeznek a Szeszianya nimfák oltáránál. Amidőn halálos kényszer miatt ide érkeztek és áldozatot mutattak fel a hely isteneinek, egy holló elrabolt egy darabot az áldozati húsból, amit arra a helyre vitt, amit Boszporusznak neveznek. Mások a megariakat említik, kik Katagonia szigetéről hajóztak ide Bizánt nevű vezérükkel, kinek neve után kapta a város a nevét."

A görög változat első mondatát a fenti képhez[15] igazították, amikor szimbolikusan a két folyót két vadat üldöző kutyához hasonlítja:

„Ενθα δυο σκυλακες διερεν μαρπτουσι Θαλασσαν."[16] Ennek a mondanivalója: Ahogy a két kutya üldözi a vadat, úgy duzzasztja a két folyó a tengert (tavat).

Itt két dolgot találunk, ami magyarokra utal: az egyik a Megarensis. A magyar név ilyen formáját megtaláljuk Aventininél is Maegari formában,[17] a másik a két folyó neve. Ha a Dunát

[14] Georgius Codinus: *Chronikon peri ton patron tes Konstantinupoleos.* Commelinus, 1596. 2. https://books.google.ro/books?id=qbs7AAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[15] Forrás: https://ebkultura.wordpress.com/2015/10/26/kutya-meleg-poszt/.

[16] Codinus 1596. uo.

[17] Johannes Aventinus: *Ioannis Aventini Viri CL. Annalivm Boiorvm, Sive Veteris Germaniæ Libri VII*... Lvdovici Regis, Francofurti, 1627. 7.

azonosítjuk a Csitári folyóval, akkor megtalálhatjuk a Csitári hegyeket is, ami valószínű, hogy nem más, mint az Alpok. A folyó, mely északról folyik, nem más, mint a Tisza, aminek a felső szakasza tele van borvízforrásokkal. A két folyó valójában ott találkozott, ahol a Maros a Tiszába ömlik. Mielőtt a Duna medre a vaskapu körül nem volt megtisztítva a szirtektől és Európában még rengeteg erdő volt, a hordalék könnyen elzárta a Dunát, így jött létre az északi Fekete-tenger (tó). A Maros neve Maris (tenger), mivel a „tengerbe" ömlött.

A szkiták nyomában

A szkitákról legrégibb írás Hérodotosztól származik. A legtöbb fordításban nem csak ferdítéseket találunk, de olyan állításokat is, amit csak a későbbi hamisítók találtak ki. Hérodotosz szerint Dáriosz bosszúhadjáratot indított a szkiták ellen, akik évekkel korábban behatoltak perzsa területekre. A szkiták ezen hadjárata Hérodotosz szerint huszonnyolc évig tartott. Ha a szkiták lakhelye, akik perzsa területekre hatoltak be, Ázsiában lett volna, akkor Dáriosz arra felé vezette volna a hadjáratát, és nem Európa felé.

Hérodotosz a görögül és latinul olvashatóan, mindenkinek érthető módon ezt írja: „A Dunának a Mediterrán tengerrel szemben lévő része elválasztja Szkitiát az Agatirszektől, a Neuroktól, az Androfágoktól és végül a Melanklónoktól. Szkitia négyzet alakú, két része tenger felé néz, egyik a Mediterrán, másik a Tenger (Fekete-tenger). A Mediterrán tenger felől egész a melanklénokig, akik a szkiták fölött laknak, húsz napi járás a távolság. Feltéve, hogy egy nap alatt 200 stádiumot lehet bejárni, így Szkitia átmérője négyezer stádium."[18] Ebből egykönnyen meg lehet érteni, hogy hol laktak a szkiták Dáriusz hadjárata idejében. Később terjeszkedtek kelet felé is, egész a Meotiszi-mocsarakig, ahol már keveredtek a görögökkel, akik kolóniákban éltek a Fekete-tenger partvidékén.

A szkitákról való megemlékezések során a történészek kénytelenek elismerni a sziták pozitív tulajdonságait, ugyanakkor mindent megtettek a lejáratásuk érdekében. Ezt egyfelől egyházi nyomásra tették, mivel a szkiták hite eretneknek számított, másfelől, ez jól jött azoknak, akik szerették volna megszerezni a Kárpát-medencét.

Sztrabón szerint: „Αλλα ιππικης βοτηρες ευνομοι Σκυται."[19] Azaz: „Bár lópásztorok de jó törvényűek (erkölcsösek)."

Platón szerint: „Σκυται και Θρακες ακρρατω πανταπασι χρωμενοι, γυναικες τε και αυτοι, και κατα των ιματιων καταχεθομενοπι,καλον και ευδαιμον επιτηδευμα επιτηδευειν νενομικασι. Scytae et Traces merecissimo utuntur, tum matres tum viri, atque cum ipsa vestimenta mero perfundunt, tum denique bonum et fortunatum vitae genus tenere sibi videntur."[20]

Azaz: „A szkiták a legélesebb színekkel festették magukat, sőt ruháikat is, amitől szépeknek és boldogoknak hitték magukat. A szkiták és a trákok a legtöményebb bort itták, úgy a nők, mint a férfiak, még a ruháikat is borba mártották, ami szerintük a jószerencsés életet szimbolizálta."

Parmeno szerint: „Ανερ γαρ ελκων οινον, ως υδωρ ιππος, Σκυθιστι φωνει, ουδε κοππα γινωσκων."[21]

---

https://books.google.ro/books?id=rchcAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[18] Herodotus: *Historiarum Libri IX*. Dunmore, Londoni, 1679. 257. https://books.google.ro/books?id=wlpTAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[19] Theophilus Siegfried Bayer: *Opuscula ad historiam antiquam, chronologiam, geographiam, et rem numariam spectantia*. Jo. Jac. Curt, Halae, 1770. 204. https://books.google.ro/books?id=OSJhAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[20] Uo. 205.

[21] Uo.

Azaz: „A férfi úgy issza a bort, mint a ló a vizet, azt mondják, hogy a szkiták nem ismerik a poharat.”

Egy Arisztotelész tanítvány szerint: „Μονον δε νομοις πρωτον εθνος εχρησατο το Σκυθων. Ειτα παλιν εγενοντο παντων αθλιωτατοι βροτων δια την υβριν. ετρυφησαν μεν υαρ, ωσ ουδενες ετεροι των παντων, εθρειας και πλουτου και τησ λοιπης αυτους χορηγιας κατασχουσες... Αι δε γυναικες αυτων τας Θρακων των προς εσπεραν καιι αρκτον των περιοικων γυναικας εποικιλλον τα σοματα περοναις γραφην ενεισαι.”[22]

Azaz: „Előbb csak a törvényekkel (erkölccsel) kapcsolatban volt ismert a szkita név. Később a gorombaság, a kegyetlenség és a romlott erkölcs szinonimájává váltak. Feleségeik szintén olyan szemtelenek voltak, hogy Trákia nyugati és északi szomszédságában lakó nőket arra kényszerítették, hogy fibulákat vágjanak a testükbe, és fessék a bőrüket.”

Előbb csak ilyen mondvacsinált bűnökről olvashatunk. Majd a 13. század után már minden erkölcstelenség és gaztett elsőszámú megnevezettjei lettek. Hogy miért, az a következőkből derül ki.

Hérodotosz után, közel kétszáz év múlva, megint hallunk a szkitákról Fülöp makedón király uralkodása idején:

„Quamquam res Philippi obscurae sunt,tamen hoc Scyticum bellum ante Olimpiadem VI. et Alkexandrum natum aliquot annis gestum videtur.”[23]

Azaz: „Bár Fülöp dolgai homályosak, de ez a Szkita háború a VI. olimpia előtt, és Nagy Sándor születése előtt történik.”

Homályos, mivel a történelemhódítók szerint a szkiták lakhelye valahol Ázsiában keresendő.

A szkitákat szorongatják a környező népek. Atheász, a szkiták királya Fülöp makedón királytól kér segítséget, aminek fejében megígéri, hogy halála után Fülöp lehet a szkiták királya. Fülöp megostromolja Bizáncot, mire a szkiták ellenségei mind visszavonulnak. Fülöp kéri az ígéret betartását még Atheász halála előtt, amit a szkiták nem fogadnak el, így Fülöp megtámadja őket, és egy csomó fogollyal meg zsákmánnyal hazafelé tart. A triballok (szerbek) útját állják, megverik és elszedik tőle a zsákmányt.[24] Ebből a meséből annyi kiderül, hogy a szkiták országa a triballoktól északra van, vagyis a Kárpát-medence.

Kétszáz évvel Nagy Sándor uralkodása után megint feltűnnek a szkiták Mitridates pontuszi király idejében:

„Tenuere igitur Mithridatico aevo Scythae etiam regiones ultra Istrum.”[25]

Azaz: „Mithridatész idejében a szkiták, már Iszteren túli területeket is birtokoltak.” Ebből a mondatból is látszik, hogy a szkiták nem keletről nyugatra jöttek, hanem fordítva.

„Eltelik” több mint ezer év, hogy újra hallani lehessen a szkitákról a történelmi írásokban. Ezt a nagy időhiátust kétféle hamisítással lehetett elérni. Egyrészt az idővel, ami már abból is kiderül, ahogy a Krisztus születését tologatták az időskálán. Amikor Koniate írja a krónikáját, az időt még a világ teremtésétől mérték az ún. anno mundiban. Viszont amikor a történelmi eseményeket próbálták az időskálába iktatni (15–16. század), a Krisztus születése, amitől indították az új időszámítást, még nem volt véglegesítve. A találgatások 4000-től 6000-ig terjedtek. Végül a 17. században 5500-ra lett meghatározva.

---

[22] Uo. 211.
[23] Uo. 215.
[24] Iohannes Nauclerus: *Chronicon D. Iohannis Naucleri præpositi ...,* 1. kötet. Haeredes Iohannis Quentel & Geruunium Calenium, Coloniae, 1564. 337. https://books.google.ro/books?id=1AqTwDcibGIC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.
[25] Bayer 1770. 227.

Pray György különböző számitásokat közöl[26] a világ teremtésétől a Krisztus születéséig eltelt időről:

Coxeu-Kimi 4375
Secundum P. Le Comte 4600
Ex P. Gaubil supputatione 6115
Ex Blanchini abaco 6700
Iuxta Origenem 4830
Ex Flavio Jozepho circiter 4926
Juxta Mezheodorum 5000
Ex Gregorio Turonensi 5150
Ex Augustino 5195
Secundum LXXII et Martyrologum Romanum 5199
Ex Isidoro 5210
Ex Augustino iterum 5351
Ex Epiphanio Constantiensi.... 5479
Ex Panadoro 5493
Juxta Africanum 5500
Juxta Constantinopolitanos 5509
Juxta Theophilum 5531
Juxta Alphonsinus Tabulas 6508

A történelem építményének a fundamentuma az idő. Bármelyik építmény romba dőlhet, ha a fundamentumát kezdik piszkálni. Ezért inkább eltekintünk ettől a hamisítástól, és inkább egy másikra koncentrálunk. Ez pedig a névhamisítás.

Priszkosz, aki Attila udvarában járt az V. században, szkitáknak nevezi Attila alattvalóit. Koniate írásában II. Gézát (Ιατζας) a hunok királyának nevezi, de közben az Iszteren túliakat (magyarokat) állandóan szkitáknak nevezi. Sztrabón szerint – imént láttuk – a szkiták lótartók voltak, tehát a hunok is, de ugyanezt mondhatjuk a kunokról is, vagyis ugyanarról a népről van szó, akik annyiban különböztek a földművelő és a városlakó magyarságtól, hogy félnomád életet éltek a nagyállattartás végett. De épp a lótartás miatt kitünő szerepük volt a hadviselésben.

Amikor Magyarországon elterjedt a gabonatermesztés, azon területekről, melyek erre alkalmasak voltak, mindegyre kiszorították a lótenyésztő szkitákat, akik így mindinkább keletfelé próbáltak élettérhez jutni. Ezért van az, hogy Koniate könyvében Pannonia területén hunokat és hungárokat említ, míg a Királyhágótól keletre, és a Dunától északra szkitákat.

Koniate krónikája: „Quinto imperii eius (Joannes Comneno) anno, quum Scythae Istrum transgressi, Traciam popularentur, et obvia quaeque, locustarum instar vastarent... Ac principio missis ad Scythas legatis, eorum linguae peritis, periculum facit, an ut ad pactiones descendant, persuadere possit, et a belli consiliis omnes avocare aut saltem plerosque. Nam in plures tribus erant distributi, nec uni duci parebant. Hoc igitur pacto quosdam ex principibus eorum, omni genere comitatis sibi conciliat: non modo luxuriosis conviviis instruendis, sed et sericis vestibus, et poculis et lebetibus argenteis donandis."[27]

---

[26] Georgio Pray: *Dissertationes historico-criticae in annales veteres Hunnorum, Avarum, et Hungarorum.* Sumptibus Augustini Bernardi, Bibliopolae Universitatis, Vindobonae, 1775. 195. https://books.google.ro/books?id=B9ldAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[27] *Nicetae Acominati Choniatae, ... 86. annorum historia, uidelicet ab anno restitutae salutis circiter 1117., in quo Zonaras desinit, usque ad annum 1203., libris 19. descripta, quorum hic ordo est: ... Opus ... nunc primùm liberalitate magnifici & generosi uiri d. Antonii Fuggeri, &c. ... Graecè Latinéque editum, cum indice copioso Latino rerum, & Graeco uerborum & phrasium aliquot: unà cum uarijs lectionibus, ex trium codicum laboriosa inter sese collatione. Hieronymo Vvolfio Oetingensi interprete*. Ioannem Oporinum, Basileae, 1557. 7.

Azaz: „Johannes Comnenus királysága ötödik évében a szkiták átjöttek az Iszteren, betörtek Trákiába, és sáskák módjára fosztogatni kezdték a vidéket. Előbb a nyelvüket ismerő küldötteket menesztett különböző szkita csoportokhoz, megpróbálva őket rávenni a megbékélésre. Ugyanis ekkor a szkiták nem egy fejedelem alá tartoztak. A különböző csoportok vezetőit ajándékokkal halmozták el, úgymint selyemruhák és aranyékszerek."

Miután a bizánciak így lekenyerezték a szkita vezéreket, éjszaka váratlanul megtámadták a szkita sereget. A szkiták szekér barikádot építettek és keményen visszaverték a bizánciakat. Ekkor a bizánciak újból átverték a szkitákat oly módon, hogy feltartva a Szűz Mária képét, békét könyörögve közeledtek a szekértáborhoz. Ezzel a csellel győzték le a szkita sereget. Ezek a szkiták magyarok voltak, nem pedig tatárok, akikkel a hivatalos történelem szeretné azonosítani ezeket a szkitákat. Ilyen csellel csak jámbor keresztény hivőket lehetett becsapni.

Harminc évvel később már nem a szkiták, hanem a hunok jönnek át ugyancsak az Iszteren: „Sub estatem Hunni superato Istro Branizobam vastarunt."[28] Azaz: „A nyár során az Iszteren átkelő hunok elpusztították Banizobát."

A 12. században az egyházaknak nagy szerepük van a társadalomban, de még sok hittétel tisztázatlan. Még vita tárgyát képezi, hogy a Verbum megtestesült-e vagy nem. Koniate egész könyvében nincs említés Jézusról, csak Krisztusról.

„Orta igitur questione de illo dicto,quo dicitur, incarnatum Deum, simul et offerre et offerri et eruditis inter se dissentientibus: disceptatio longo tempore est extracta, multis et confirmationibus utrinque allatis."[29] Azaz: „Előjött a kérdés az úgynevezett megtestesült Istenről, amiben a tanultak között sem volt egyetértés hosszú időn keresztül, mindkét részről kemény érvek hangzottak el."

„Verebantur enim, ne illa, ut quae pretextu carnis, ipsi VERBO derogaret, abrogaretur, praesertim cum extenuationem et humanitatis rationem praeterissent."[30]

Azaz: „Féltek ugyanis, nehogy a test (hús) ürügyén lealacsonyodna az Ige (Verbum), és közönségessé válna." A másik oldal viszont attól tartott, nehogy a Mohamed által hirdetett istenhit nyerjen teret.

„Holosphyrum illum Machometi verum esse Deum, qui nec genitus esset, nec genuisset."[31]

Azaz: „A Mohamed által hirdetett, úgymond igaz isten, Holosphyrum, aki nem nemzve jött létre, se nem nemzett."

III. Ince pápa regnálása alatt irtják ki a katarokat, akik nem hittek a megtestesülésben.

A vallási hatalom általában összefonódik a világi hatalommal, ezért akárcsak a politikában, csomagban adják el a hittételeket. Minden csomag olyan hittételt is tartalmaz, amit a másik fél nem tud elfogadni. A regnáló pápa, III. Ince úgy gondolta, hogy meggyőzőbb a fegyverek bevetése az érveknél.1204-ben a latinok pápai jóváhagyással megszállják Bizáncot és megalapítják a keleti latin császárságot egy Balduin nevű keresztes lovag vezetésével. A Koniaté által megadott évszámok nem igazodnak a mai hivatalos történelemben megadott évszámokhoz, de az eseményeket nagyon hűen leírja. Szerinte Bizánc kirablása anno mundi szerint VI M DCCCXII-ben történt, ami 1312 mai időszámitás szerint. A keresztesek első célpontjai a szaracén zsinagógák (így nevezi a szerző a mohamedán mecseteket), amiket lerombolnak és felgyújtanak.

---

https://books.google.ro/books?id=GL7Q3VBpLisC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[28] Uo. 9.

[29] Uo. 107.

[30] Uo. 108.

[31] Uo. 111.

Mivel evés közben jön meg az étvágy, egy kalap alatt meg akarják kaparintani Trákiát is. Ezt 1205-ben próbálják megejteni. Aki a más szemétdombján kapirgál, néha megjárja. Így jártak a latinok is.

Johan bolgár király segítségül hívja a szkitákat. A szkiták nagyobb része elrejtőzik a dombok mögé, a kisebb része megtámadja a latin és bizánci harcosok táborát. Egy idő után a szkiták a taktikának megfelelően menekülnek, a latinok üldözőbe veszik őket és a szkiták csapdájába esnek.

„Tanquam enim atra et perpetua nubes, ita Scythae irruebant, ut nequae explicare sese neque diffugire possent. Ceciderunt igitur omnes lectissimi latinorum equites. Balduinus vero capitur et vivus in Misiam abducitur."[32]

Azaz: „Mint egy sötét felhő, úgy csaptak le a szkiták a latinokra, akik sem védekezni, sem menekülni nem tudtak. Így mind odaveszett a latinok válogatott lovassága .Bálduin is fogságba esett, és élve Misiába küldték (a bolgár királyhoz)."

Henricus (Balduin testvére) levele a pápához: „...irruit subito Blacus ille Johannicus in nostros cum multitudine barbarorum, Blacis videlicet, Comanis, et aliis."[33]

Azaz: „...ránk rontott az a blak Johannikus a barbárok seregével, blakok, kunok és másokkal..." Itt már nem szkiták, hanem kunok szerepelnek.

A pápa megpróbálta megmenteni Balduin életét, amire levélben kérte a bolgár királyt. Ezt a kérést a király megtagadta, és a legnagyobb kegyetlenséggel végezteti ki Balduint. Ettől az időponttól szórnak kígyót-békát a szkitákra. Aztán nemsokára jön a megtorlás, az úgynevezett tatárjárás. És ettől az időtől kezdték a tatárokat és a velük rokon ázsiai népeket szkitáknak nevezni, mert mivel lehet a legjobban felmenteni az igazi tettest, ha nem azzal, hogy az áldozat önként saját magával végzett. (Északi áramlat szindróma).

Iszter-menti szkiták

A fent leirt eseményekről elég megbízható források állnak rendelkezésünkre, még ha néha ezeknél is a sorok között kell olvasni. Az akkori európai politikai helyzet kísértetiesen hasonlít a maihoz. Akkor is a globalista erők, akiknek a szószólója a pápa, az „egy akol, egy pásztor" jelmondat alatt akarták egybeolvasztani a nemzeteket. Akik ennek leginkább ellenálltak, akkor is a magyarok, jobban mondva a magyarok egy része volt.

A 13. század kezdete körül zajlanak az európai keresztes hadjáratok az úgynevezett eretnekek ellen. Az eretnekek utolsó fellegvára a Balkáni régió. A pápa többször felszólította a magyar királyt a bogumil eretnekség elleni fellépésre, aminek a végrehajtását a kunokra akarták bízni. A kunok, ahogy az alábbi forrásból kiderül, valójában az őshonos hunok, ők ellenálltak ennek a felkérésnek, és az eretnekek helyett a latinok ellen fordították a fegyvert. Ennek következményeképpen, ki lettek tagadva a nemzetből. Egyrészt mint hunokat, visszadatálták őket a történelembe ezer évvel, és mint kunok úgy lettek beállítva, mintha ekkor érkeztek volna keletről. Miután a latinok hódoltatták a Közel-Keletet, úgy gondolták, hogy itt az ideje leszámolni a balkáni eretnekekkel. A bolgár király segítségül hívja az Iszter-menti szkitákat (kunokat, vagy ha úgy tetszik hunokat), akiknek a segítségével megsemmisítő csapást mér a latinokra.

„Nam cum eos latini longissime persecuti essent, Scythae ex insidiis consurgunt: Bulgari velut ex composito conversi, hostes praeter omnem expectationem circumventos sagittis et iaculis strenue conflixerunt: et terre sanguine et cadaveribus repleta, ingentem latinorum

[32] Uo. 302.

[33] Joseph Simonius Assemani: *Kalendaria Ecclesiae universae in quibus tum ex vetustis marmoribus, tum ex codicibus, tabulis, parietinis, pictis, scriptis, scalptisve...* 5. kötet. Komarek, Romae, 1755. 151. https://books.google.ro/books?id=4pOeUeDx0rwC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

stragem ediderunt: qui ob pondus armorum, continentes scytharum incursiones et circuitus, et expeditissimas excursiones tolerare non poterant. Nonnulloos etiam vivos ceperunt, inter quos et Balduinus fuit."[34]

Azaz: „Ám ahogy a latinok hosszasan kergették őket, a szkiták előjöttek a rejtekhelyeikről: a bulgárok azonnal megfordultak, az ellenséget minden oldalról körül fogva, gerelyekkel és nyilakkal ülték őket: és a föld megtelt vérrel és holttestekkel, óriási vereséget szenvedtek a latinok: akik a nehéz páncél öltözetük miatt nem tudtak védekezni a szkiták rohamai ellen. Nem keveset közülük élve fogtak el, ezek között volt Balduinus, a pápa által kinevezett kelet-latin császár."

A latinok valójában az európai globalista erők hadseregét jelentették, ami európai nemzetekből verbuválódott, latin nyelven való vezénylettel.

Aztán nemsokára jön a megtorlás, a tatárok behívása által, akiket cinikusan szkitáknak titulálnak, akik szkitákat fognak gyilkolni.

„Praetereaque Mysiam ad Istri hostia tenent, qui Hunni et Comani vocantur. Erant etiam qui se Scythas nominarent: qui gravi et intolerabili Scytharum impressione perterriti, mutandas sibi sedes censuerunt. Neque enim ullis satis fiduciae ad resistendum erat, sed omnes et urbes et gentes trepidabant, et velut spicae in area terebantur. Unde et hi Scythico bello desperato, pellibus palea plenis pro ratibus usi, cum uxoribus et liberis Istrum transierunt: nec brevi tempore in Tracia oberrarunt, idoneam sibi coloniam queritantes, decem millibus haud pauciores. Sed priusquam certam sedem legerent, Imperator Ioannes magnificiis muneribus, aliisque beneficiis eos sibi aiungit: et ipsos etiam in Romanas legiones refert, aliis alibi sedibus attributis, partim in Tracia et Macedonia partim in Asia ad Meandrum et Phrigiam."[35]

Azaz: „Myzia mellett az Iszter mentén" (laktak), „kiket Hunoknak és Kunoknak hívnak. Bár voltak, akik magukat szkitáknak nevezték: kik a szkiták" (tatárok) „elviselhetetlen nyomásának nem tudtak ellenállni, ezektől megijedve elhagyták lakhelyeiket és máshol kerestek szállást. Senkinek sem volt bizalma az ellenállásban, hanem a városok és nemzetek mind rettegtek, és reszkettek mint a búzakalász a szérűn. Így a szkita" (tatár-mongol) „háború miatt reményt vesztve, szalmával kitömött lóbőr tutajokon gyerekeikkel és asszonyaikkal átkeltek az Iszteren, ahol egy ideig Trákiában kóboroltak, megfelelő szálláshelyet keresve maguknak, nem kevesebb, mint tízezer ember. De még mielőtt letelepedtek volna, János császár" (III. Johannes) „nagylelkű ajándékokat, és ajánlatot tett nekik, felajánlotta nekik a római légióba való felvételt, másoknak más feladatokat Trákiában, Makedóniában, vagy Ázsiában."

A fenti elszólásokat valami módon semlegesíteni kellett, oly módon, hogy a hunokat visszadatálták a VI. századba, a kunokat pedig újonnan keletről bevándorolt nemzetnek állítva. Ehhez kellett egy élethű mese, mert mi lehet hihetőbb, mint az, ami valóban megtörtént valamikor. Ezt a mesét Zosimi (aki valójában a 13. század után írt, de őt is visszadatálták a VI. századba), az előbb idézett könyv 26. oldaláról koppintotta le. És valószínű, hogy nem görögből latinra lett a fordítás, hanem inkább latinról görögre:

„Παρελθοντες δε ομως τοις ιππος και γυναιξι και παιδι, και οις επεφεροντο, τοις υπερ τον Ιστρον κατοωκημενοις επηεσαν Σκυθαις, μαχην μεν σταδιαν ουτε δυναμενοι το παραπαν, ουτε ειδοτες επαγαγειν: (πως γαρ, οι μητε.) εις γην πηξαι τους ποδας οιοι τε οντες εδραιως, αλλα επι των ιππον και διαιτωμενοι και καθευδοντες περιελασεσι δε και εκδρομαις και ευκαιροις

[34] Georges Acropolite: *Historiae Byzantinae scriptores tres Graeco-Latini, vno tomo simul nunc editi. I. Nicephori Gregorae, Romanae, hoc est Byzantinae historiae libri XI... II. Laonici Chalcocondylae Atheniensis Historia de origine ac rebus gestis imperatorum Turcicorum... III. Georgij Logothetae Acropolitae Chronicon Constantinopolitanum... Accesserunt indices necessarij...* Petrum de la Rovière, Coloniae, 1615. 10. https://books.google.ro/books?id=iHx-ULm3t-AC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[35] Uo. 26.

αναχωρισεσιν, εκ των ιππον κατατοξευοντες, απειρον των Σκυθων ειργασαντο φονον. τουτο συνεχως ποιουντεσ,εισ τουτο το Σκυθικον περιεστησαν τυχης, ωστε τους περιλεειμμεωους, ων ειχον εκσταντες οικησεων, εκδουναι μεν τοις Ουννοις τας οικειν.αυτοι δε φευγοντεσ, επι την αντιπερας οχθην διαβηναι του Ιστρου, και τας Χειρασ ανατειναντεσ, ικετευειν δεχθηναι παρα Βασιλεως υπισχνειθαι τε πληρωειν εργον αυτω συμμαχων πιστων και βεβαιων."[36]

Ugyanez latinul: „Utut sese res habeat, profecti cum equis et uxoribus et liberis et iis rebus quas secum vehebant, habitantes super Istrum Scythas invaserunt. Ac stataria quidem pugna prorsus neque poterant hostem agredi: (quo enim id pacto? qui ne quidem in terram firmiter pedes defigere poterant,sed in equis et haerebant interdiu et somnum capiebant) sed partim circumequitando ,partim excurrendo, partim opportune retrocedando et ex equis iaculando, immensam Scytharum caedem edebant. Quod quum frecventer facerent, nationem Scythicam ad eam fortunam redegerunt, ut superstites domiciliis suis relictis, Hunnis ea traderent incolenda. Ipsi fugam capessentes in adversam Istri ripam transiicerent, erectisque manibus, supplices ab imperatore se recipi peterent, simulque pollicerentur, officio se fidorum et constantium sociorum functuros."[37]

Azaz: „Mindazonáltal megérkeztek" (a hunok) „lovaikkal, asszonyaikkal, gyerekeikkel és minden kellékeikkel, megszállták az Iszter-melléki szkitákat, akik semmiképp nem tudtak velük szembeszállni (de hogy is tehették volna, hisz még nem tudták megvetni a lábukat azon a földön, mert lovaikon barangoltak naphosszat, sőt így aludtak is), mert körbe vették őket lóhátról nyilakkal, és ládzsákkal óriási pusztítást végeztek a szkitákon. Mivel ezt gyakran megtették, a szkita nemzet arra a sorsra jutott, hogy a még megmaradt lakhelyeiket elhagyják, és azokat átadják a Hunoknak. Ők pedig menekülve megpróbáltak átkelni az Iszteren, kinyújtva kezeiket könyörögtek, hogy a császár engedje be őket, megfogadták, hogy hűséges alattvalók lesznek."

A helyzet tisztázása érdekében meg kell vizsgálni a 13. századi Kárpát-medencei társadalom összetételét. A nép egy része az erődítmények körüli városokban élt. Itt éltek a kézművese, a kereskedők, a hivatalnokok, a rendfenntartók, és a vallási vezetők felső rétege. A parasztság két részre tagozódott: az egyik a földművelő, a másik a lótartó. A lótartókat kunoknak nevezték. Ahogy manapság az ország vérkeringését a gépjárművek biztosítják, ezt abban az időben a lovak biztosították. Egy háborúban hiába vannak jó fegyverek, ha nincs hozzáértő ember. Akik a lovakhoz értettek, azok a kunok (hunok) voltak. Ezért a 13. századi csatákban a források szerint mindig a kunok szerepelnek. Ezt a fenti idézetekben leírt okok miatt Róma nem nézte jó szemmel. A század vége felé az utolsó bosszú Kun László személyét érte. Ezután nemsokára Róma megvalósítja rég óhajtott tervét, idegen király rákényszerítését a magyarokra. A kunokat nemcsak a fent leírt okok miatt nem nézték jó szemmel, hanem azért sem, mivel megkezdődött a nagyipari gabonatermesztés. Így a kunok nagy része e két ok miatt mindinkább keletre, vagy hegyvidékre kényszerült, ami végső soron a vallásuk és nyelvük feladásához vezetett.

A fentiekből láthatjuk, hogy a szkiták folyamatosan jelen vannak ősidők óta a Kárpát-medencében. Amikor viszont az Európába betörő mongol-tatárokat szkitáknak kezdték titulálni, akkor valahogy ki kellett magyarázni, hogy a Kárpát-medencei szkiták is Ázsiából származnak. Ebbe segített be a nagy Zoszomosz:

„Zószimosz (ógörögül: Ζώσιμος, latinul: Zosimus Historicus), (5–6. század) az utolsó pogány történetíró. Életrajzi adatok: Született: 460."[38] Méghogy pogány, hisz minden mondata

[36] Zosimi: *Historiae Byzantinae scriptores tres Graeco–Latini*... Petrum de la Rouiere, Coloniae, 1615. 312. https://books.google.ro/books?id=iHx-ULm3t-AC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.
[37] Uo.
[38] https://hu.wikipedia.org/wiki/Z%C3%B3szimosz_(t%C3%B6rt%C3%A9net%C3%ADr%C3%B3).

az egyház álláspontját tükrözi. A nagy kereszténynellenességének a kihangsúlyozása arra jó, hogy nehogy kiderüljön, hogy valójában ő is egy reneszánszkori író.

A legtöbb történész a Zoszimosz által leirt korból, Ázsiában csak szauromatákat és masszagétákat említ, ő pedig többször is „áthozza" őket Európába, a Tanaiszon, mikor a Meotiszon keresztül.

Egy legendát úgy lehet hihetőbbé tenni, ha megpróbálják beépíteni az ok és okozat rendszerébe. Így próbálta Zoszimosz is Nagy Konsztantin legendáját minél hitelesebbé tenni:

„Και μοι πολλακις επηλθε θαυμασαι, πως εις τοσουτο της Βυζαντιον πολεως ηυξημενης, ως μηδεμιαν αλλην εσ ευδαιμονιαν αν, η μεγεθας αυτη παραβαλλεσθαι, προρρεσις εκ Θεων ουδεμια περι της εις αμεινονα τυχην αυτης επιδοσεως τοις προ ημων ανθρωποις εδοθη."[39]

Latinul: „Ac mihi quidem saepe mirari subiit, qui fieret,ut,quum urbs Bizantina tantopere excreverit, ut alia nulla cum hac, sive felicitatem sive magnitudinem spectes, comparari possit: nullum vaticinium maioribus nostris de ipsius incremento, meliorem ad fortunam evectae, datum fuerit."[40]

Azaz: „Én magam is gyakran csodálkozom azon, hogy lehet az, hogy Bizánc ilyen nagyra nőtt, ahogy egy más város sem, úgy jólétben, mint nagyságban: nagyjaink közül senki sem jósolta meg ennek a növekedését."

Aztán rábukkant egy Szibilla jóslatára (ne feledjük, egy Szibilla jósolta meg Jézust is!):

„Ο Βασιλευ Θρακων, ληψεις πολιν εν προβατοισιν αυξησεις δε λεοντα μεγαν, γαμψωνυχα, δεινον ος ποτε κινησει πατριας κειμηλια χωρας. γαιαν δε αιρησει μοχθων ατερ. ουδε δε φημι σκηπτουχοις τιμαισιν αγαλλεσθαι μαλα δηρον."[41]

Azaz: „Thrák király, megkaparintod a várost, bárányból nagy oroszlánná válsz, kapzsi és ijesztő vagy, egyszer elmozdítod a Hazát, az ország örökségét. Földet osztasz nehéz munkára. Megmondom neked, hogy nemsokáig fogják tisztelni a jogarodat."

A latin változat ugyanott eléggé különböző, sőt, ellenkező értelmű:

„Rex Thrakum, capies urbem: in balantibus agnis uncunguem pariter magnum horribilemque leonem augebis: patriae quondam cimelia terrae qui rapiet: citraque laborem agro potieris. Sed non aio diu te sceptris perfruiturum."[42]

Azaz: „Trák király megkapod a várost, szédelgő bárányból félelmetes oroszlánná válsz, a hazából, ami egykor a Föld ékessége volt, rablót csináltál: munka nélkül birtokolod a földet. De megmondom, hogy nem sokáig fogsz örvendeni a jogarodnak."

Amikor nagyon kilóg a lóláb

Hérodotosz világosan leírja a szkiták lakhelyét, tudnillik a Kárpát-medencét. A későbbi történetírók, kiforgatva Herodotosz írását, áthelyezik a szkitákat Ázsiába, persze óvatosan, csak lépésről lépésre, ahogy az alábbi írásban láthatjuk, ugyanis itt az Agatirszeket, nem egészen Ázsiába, csak a Kárpátoktól minél keletebbre tolták. Ugyanígy keletre szórták a többi szkita törzset, akik Herodotosz szerint az Agatirszek szomszédságában éltek. Az alábbi térképet[43] akkor rajzolták, amikor meghamisították Herodotosz írását.

---

[39] Zosime: Zosimi *Historiae Graece et Latine recensuit, notis et criticis et criticis et commentario historico illustravit Jo. Frid. Reitemeier... animadversiones nonnullae C. G. Heynii* ... Weidmanni heredes et Reichium, Lipsiae, 1784. 161. https://books.google.ro/books?id=o3a2DgWMdlIC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

[40] Uo.

[41] Uo 162.

[42] Uo.

[43] S. Augustus Mitchell: *Mitchell's Ancient Atlas, Classical And Sacred, Containing Maps Illustrating The Geography Of The Ancient World, As Described By The Writers Of Antiquity; Also The Political Divisions, Cities, Towns ... As Determined By Modern Observations; Together With A Table Of The Corresponding Ancient And*

Íme, a hamisítás:

Outoi δε οι ποταμοι εισ τον Ουελικον κολπον εξιασιν. οστις απο του Ουιστουλα ποταμου αρζεται παρηκον επι πλειστον. απο δε του Ρουδωνος ποταμου εξησ εισι Τουρουντου ποταμου εκβολαι, απο δε Τουρουντου ποταμου εκδεχεται Χεσιωος ποταμος, και ααι τουτου εκβολαι. μετα δε τονΧεσυνον ποταμον,ο αγνωστος και υπερβορειος εξησ εστιν ωκεανος, συναπτον τη υπερβορειο και αγνοστω γη. παροικουσι τον Χεσουνον ποταμον οι Αγαθοσοι το εθνος της εν Ευροπη Σαρματιας οντες. καταφερονται δε ο τε Χεσυνος ποταμος, και ο Τουρουντης, εκ των

Modern Names Of The Places Engraved In The Maps. The Whole Accompanied By A Descriptive Geography, Embellished With Numerous Engravings. (Mitchell ókori atlasza, klasszikus és szakrális, amely az ókori világ földrajzát szemléltető térképeket tartalmaz, ahogyan az ókor írói leírják; továbbá a politikai felosztásokat, városokat, településeket ... A modern megfigyelések által meghatározottak szerint; a térképeken ábrázolt helyek megfelelő ókori és modern neveinek táblázatával együtt. Az egészet egy leíró földrajz kíséri, számos metszettel ékesítve.) J. H. Butler & Co, Phila[delphia], 1875. https://searchworks.stanford.edu/view/10451677.

υπερχειμενων ορων, α τινα καλειται Ριπαια ορη, κατα τον μεσογειον, μεταξυ τησ Μαιοτιδος λιμνης και του Σαρματικου ωκεανου κειμενα."[44]

Azaz: „Ezek a folyók pedig a Venedikum öbölbe ömlenek, mely a Visztulától kezdve hosszan elnyúlik kelet felé. A Rudon-folyó bejárata után következik a Turont-folyó bejárata, ez után pedig a Chezinum-folyó bejárata. Ez után következik a jeges óceán, és az ismeretlen föld. A Chezinum-folyó körül laknak a Jóbb (Αγαθοσοι) emberek, ez egy európai szarmát etnikum. A Chezinum- és Turuntos-folyók a közeli, úgynevezett Rifei-hegyekből folynak alá, mely hegy a Meotisz-mocsarak, és a szarmát óceán között található."

Az Αγαθοσοι=jobbak szót a latin fordításban egyenesen Agatirsznek írták. Ez az ominózus mondat latin fordítása:

„Chesunum fluvium accolunt Agathirsi, Sarmatiae Europeae gens."[45]

Azaz: „A Chesunum-folyót az Agatirszek lakják be, egy európai szarmát nemzet."

A latin fordításban a jobb embereket Agatirszeknek állítják. Az agatirszekről sokmindent írnak, hogy imádták az arany ékszereket, festették magukat, és házasságon kivül szeretkeztek, de hogy jók is voltak, vagy jobbak másoknál, arról nem szól a fáma.

Hérodotosz szerint nem a Chesunum, hanem a Maris folyó mellett laktak. A Rifei-hegyeknek, vagy bármilyen hegynek nevezhetőnek pedig nyoma sincs a szövegben megadott helyen. Más régi forrásokban a Meotisz egy olyan mocsaras helyet jelent, amit vízi járművek nélkül is át lehet járni. Így valószínű, hogy a szövegben szereplő Meotisz nem más, mint a Duna–Tisza–Maros-összefolyásánál keletkezett mocsaras terület. Így értelmet kap az a mondat, hogy: „α τινα καλειται Ριπαια ορη, κατα τον μεσογειον, μεταξυ τησ Μαιοτιδος λιμνης και του Σαρματικου ωκεανου κειμενα."[46] Azaz: „Az úgynevezett Rifei (Kárpátok)-hegy, ami a földközben (szárazföld belsejében) a Meotisz-mocsár és a szarmát óceán között fekszik." Ez a Meotisz a Kárpát-medencében van és nem azonos a Fekete-tengeri Meotisszal.

Hérodotosz így ír:

„Itaque ab Istro jam quae superiora sunt ferentia in mediterranea, discludunt Scythiam ab Agathyrsis deinde á Neuris, deinde ab Androphagis, postremo á Melanchlenis. Itaque Scythiae veluti formam quadratam habentis, duae partes quae ad mare pertingunt, altera, et mediterranea ferens, altera ad maritima, usquequaque sunt pares, nam ab Istro ad Boristenem decem dierum est iter, tantundem á Boristene ad Meotidem paludem. A mari mediterranea versus, usque Melanchlenos qui supra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputantur autem á me in singulos dies itineris ducena stadia. Ita transversa Scythiae erunt quator millium stadiorum: recta quae ad medirerranea ferunt, totidem stadiorum.Tantae est haec terra magnitudinis."[47]

Azaz: „Az Isternek (Duna) az a része, amely a Mediterrán-tenger fölött van (ez a Duna magyarországi szakasza), elválasztja a Szkitákat az Agathyrszektől, aztán a Neuroktól, az Androphágoktól, és végül a Melanchlénoktól." (Az itt felsorakoztatott törzsek közül a szkiták törzse a legnagyobb, és később ezek mind beolvadnak a szkitákba.) „Szkitia területe négyzet alakú, két széle két tengerrel határos, az egyik a Mediterrán-tenger, a másik a" (Fekete) „tenger. Az Istertől a Boristenes folyóig tíznapi járás, és ugyanannyi a Boristenestől a Meotiszi-mocsarakig. A Mediterrán tengertől a Melanchlénokig, akik a Szkiták fölött laknak, húsz napi járás. Feltételezve , hogy egy nap alatt kétszáz stádiumot lehet megjárni. gy Szkitia szélessége négyezer stádium. Ekkora a föld nagysága."

Még szerencse hogy a hamisítók nem igen tudtak számolni, így meg lehet találni az igazságot. Egy napi járás (24 órai erőltetett katonai menetelés) kb.100 km lehet. Akkor az

---

[44] Marcianus (Heracleensis), Marcianus Heracleota: *Markianos, Menippos, Stadiasmo*. Fritzsche, Lipsiae, 1841. 142-143. https://books.google.ro/books?id=y60-AAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[45] Uo. 143.

[46] Uo.

[47] Herodotus 1679. 257.

egynapi 200 stádium 100 km. Ez azt jelenti hogy egy stádium kb. 500 méter. Akkor a 4000 stádium 2000 km. A Dáriusz hadjárata kb. 6o napot tartott. Ez azt jelenti, hogy ha éjjel-nappal meneteltek volna, akkor a megtett út háromszor húsznapi járás, vagyis 12 000 stádium, ami 6000 km. De mivel éjjel-nappal nem meneteltek, és közben még nyolc várost is építettek, így a megtett út nem lehetett nagyobb mint 2000 km. Így ki van zárva, hogy a hadjárat színhelye az orosz síkság lett volna, és olyan hatalmas területen, mint ahogy a hivatalos történelem állítja.

Agathyrszek

Hérodotosz szerint az Agathyrszek a Maros folyó mellett laktak, de a forrásokból azt lehet kihámozni, hogy kolóniákat is hoztak létre, és nem csak a Balkánon. Ezeket az adatokat úgy próbálták mellőzni, hogy előbb hetet-havat összeírtak ezekkel kapcsolatban (ez nagyon jól érzékelhető az idézetekből), aztán ha ez sem volt elég, akkor a kapcsolatos forrásokat eltüntették, vagy megsemmisítették. Az idézeteket az eredeti görög, a latin és a saját magyar fordításomban írom. A saját észrevételeim nincsenek idézőjelbe téve.

Sztephanosz Büzantiosz állítólagos 6. századi bizánci nyelvész, lexikográfus írja:

„Αγατυρσα, πολις Σικελιας, ως Πολιβιος εννατη. Το εθνικον, Αγαθυρσαιος. Ου γαρ αηθης ο τυπος τοις τεν Σικελιαν οικουσι. Ιμεραιος γαρ, και Ενναιος, και Καταναιος φασιν... Αγατυρσοι, εθνος ενδοτερω ου Αιμου. Κεκλλευται δε η απο Αγατυρσου του Ηρακλεους, η (ως Πεισανδρος) απο των Θυρσον του Διονισου. Ο τονος Βαρυς. Τα εισ Οσ, υπερ δυο συλλαβασ εχοντα τεν προ τελους εισ αμεταβολον ληγον, Βαρυνεται Μεγαρος, πολις Σικελιας, Μαιμαρσος, πολις Ιστρου. Ουτως Αγατυρσος, και κυριον, και εθνικον. Λεγονται και Αγατιρσιοι κτητικος, η εθνικος."[48]

Latin fordítása: „Agathyrsa urbs Siciliae, ut Polibius lib. nono. Gentile, Agathirseus. Haud enim insolens est haec forma Siciliae incolis. Sic enim Himereus, Enneus, Cataneus dicunt... Agathirsi, populi in interiore parte Aemi. Sic vero fuere vocati, vel ab Agathirso Herculis filio, vel (ut Pisander) a Thirsis Bacchi. Accentus est gravis. Polysillaba enim in os, que habent penultimam cum immutabili finiente, accentu gravi notantur, ut Megarsus, urbs Siciliae, Maemarsus, urbs Istri. Sic Agathirsus, et nomen proprium, et gentile. Dicuntur etiam Agathyrsii, quod potest esse, et possessivum, et gentile."[49]

Azaz: „Agatirsza, szicíliai város, ahogy Polübiosz a 9. könyvében állítja. Agatirszi nemzet. Nem szokatlan Szicíliának az effajta benépesítése. Ezt mondják Himereus, Enneus és Kataneus... Az Agatirszek egy nemzet a Haemusz-hegységen belül. Így hívták őket a herkulesi Agatirsz neve után (ahogy Piszánter állítja) és a Θυρσον (bachánsrúd) után" (egy repkény és szőlőlevelekkel feldíszitett rúd, amit a bachánsok vittek a kezükbe a bacháns ünnepeken). „Kemény hangsúllyal az utolsó előtti szótagon" (az r-en), „mint a Megarsus" (szicíliai város), „vagy a Maimarsus isztriai város. Az Agathyrsz tulajdonnév is lehet, de etnikum neve is. Azt mondják, hogy lehet birtokos név is és etnikum neve is."

A latin fordítás helytelen, ugyanis a görög szövegben nem az áll, hogy Agatirsz Herkules fia, hanem az, hogy Agatirsz herkulesi, vagyis Herkules-szerű a testalkata. A görögök barbároknak tartottak minden más népet, így az agatirszeket is, ezt akarja a szerző mindenáron kihangsúlyozni az r kemény kiejtésével.

---

[48] Stephanus of Byzantium: Peri poleon. Stephanus de Urbibus. Que Primus Thomas de Pinedo... Gerhard Wetstenios, Amsterdami, 1725. 11. https://books.google.ro/books?id=gfXlAAAAMAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[49] Uo.

„Γελονον, πολισ Σαρματιας τεσ Ευροπης, απο Γελωνου του Ηερακλεους, του Αγαθυρσου αδελφου. Ο οικητωρ,ομωφονως: οξυνεται δε. Εστι δε η πολισ ξυλινη, κειμενη εν Βουδινοις, εθνε μεγαλω, ως Ηεροδοτος."[50]

Latin fordítás: „Gelonum, urbs Sarmatiae Europae, a Gelono Herculis filio, Agathyrsi fratre. Incola, eiusdem vocis: acuitur vero. Est vero urbs lignea, in Budinis sita, gente magna, Herodotos teste."[51]

Azaz: „Gelonum európai szarmát város, mely nevét a herkulesi Gelonról, Agathyrsz testvéréről kapta. Ugyanaz a nyelvük, bár nyersebb. A faházakból épült város a Budini területen fekszik, Herodotosz szerint egy nagy nemzet."

Itt is téves a latin fordítás, mert a Ηερακλεους herkulesit, vagyis Herkuleshez hasonlót jelent, és nem azt, hogy Gelone Herkules fia lett volna. Hát persze, hogy nyers a nyelve, hisz szerinte minden szkita barbár. Priszkosz szerint Attila városa is faházakból épült, viszont a sztyeppén inkább kőből szoktak építkezni.

„Μεγαρα, πολις περι τον ισθμον, μεση Πελοποννησου και Αττικης, και Βοιωτιας. Ἑς επινειον η Νισαια. Εκληθη δε απο Μεγαρεως του Απολλωνος, η του Αιγεως, του Πανδιονος, του Ερεχθεως, του Εφαιστου. Η δια το τραχυ τε χωρης.Ο πολιτης, Μεγαρευσ. Α φη ης Θεογνις,ο τας παραινεσεις γραψασ. Ἑν δε σχολη φιλοσοφων Μεγαρικων λεγομενη, διαδεξαμενε Ευκλειδεν Μεγαρεα Σοκρατικον, ως Στραβον εννατη. Το θηλυκον επι τας χορας, Μεγαρις, και Μεγαρηις. Και κτητικον, Μεγαρικοσ. Ουτω δε και τουσ Μεγαρικους κεραμους δια του ε χρη λεγειν,ου δια του α, ως οι εμποροι τεν αρχουσαν παραφθειροντες. Τα τοπικα, Μεγαροθεν, εκ τοπου: εν τοπω Μεγαροι, ως Πυθοι. Εστι και Μεγαρα εν Θετταλια. Τριτη εν Ποντω. Τεταρτη εν Ιλλυριδι. Πεμπτη εν Μολοσσιδι. Εκτη εν Σικελιαα, η προτερον Υβλη, απο Υβλονος Βασιλεος. Και Υβλαιοι, οι πολιται."[52]

Latin: „Megara urbs circa Istmum medis inter Peloponesum, et Atticam, et Beotiam. Cuius navale, Nisea. Sic vero vocata fuit a Megareo Apollinis filio, vel Aegei filii Pandionis, filii Erechthei, filii Vulcani. Vel propter regioniss asperitatem. Civis, Megareus, ex qua fuit Theognis, qui paraeneseis scripsit. Erat verio inibi Schola Philosoforum Megarensium dicta, quae recipit Euclidem Megarensem Socraticum, ut Strabo libro 9. Foeminem dictum de regione, Megaris, et Megareis. Possessiv Megaricus. Sic vero, et fictilia vasa Megarica per e oportet dicere, non per a, ut mercatores, qui primam syllabam corrumpunt. Localia, ex Megaris, ex loco. In loco, in Megaris, ut in Pytho. Est etiam urbs megara in Thessalia. Tertia, in Ponto. Quartain Illyride. Quinta in Molosside, Sexta, in Sicilia, quae prius Hyble, ab Hyblone rege. Et cives Hyblaei."[53]

Azaz: „Megara város a Peloponnészosz Attika és Beotia közti földszoroson helyezkedik el. A hajóflottája Niseában van. Így hívták az Apolloni Megareo neve után, vagy az égei Pandion fiai után, vagy Erechtei Vulkán fiai után. Vagy a vidék keménysége miatt. A polgárai megariak, ezektől származott Theognisz, a Paraenesis szerzője. Itt volt a Megarensiumnak nevezett filozófiai iskola, melynek tagja volt a megarai szokrátikus Euklidesz, amint azt Sztrabón állítja 9. könyvében. Nőnemben Megaris és Megareis, birtokos esetben Megaricus. Így a megarai keramikus vázák esetében, nem szabad a-val ejteni az első szótagnál az e-t, ahogy a kereskedők tévesen teszik. Helyi értelemben Megaroθen α helynév miatt" (oθεν=valahol), „a helységben εν τοπου Μεγαροι mint Pyθoi. Van egy Megara Tesszáliában is. Harmadszor Pontusz vidékén. Negyedszer Illir földön. Ötödször Milosszidában. Hatodszor Szicíliában, amit előbb Hyblának neveztek, Hyble király neve után."

Szerintem itt is téves a latin fordítás, mivel az Απολλονος Apollonit jelent. Így nem rokoni, apa–fiúi leszármazásról van szó, hanem vallási hovatartozásról. Apollo a költészet, a

[50] Uo. 203.
[51] Uo.
[52] Uo. 450.
[53] Uo.

jóslás, a zene, a tánc, a művészetek, a férfiszépség, a fény, az íjászat és a gyarmatosítás istene.[54] Más forrásokból is kitűnik, hogy az egész Mediterrán térségben, Szicíliától Anatóliáig megari kolóniák léteztek.

15. századi humanista írja:

„Hoc, ne quis forte male feriatus risu, quidem Megarico per inscientiam excipiendum putet, ceu in hoc philosopho probabilia haec non sint, de patre ac filio recondite, ac divinitus in Epistola ad Hermiam Plato sic propemodum scribit: Utendum est nobis pacto et lege certa, testando Deum rerum omnium ducem praesentium et futurorum ac ducis et causae patrem dominum. Qua in parte doctissimorum sententia est, per omnium ducem, mundi animam intelligi: quae, quia sit motus principium, per triplicem temporum gradum omnia explicet."[55]

Azaz: „Nehogy véletlenül valakit kinevetve megsértsen, amit tudatlanságból Megarai" (szamár?) „módra értelmez, de ebben a filozófusban ilyen valószínűleg nincs, a titokzatos atya és fiú, meg az isteni dolgokról így ír Platón a Hermiámhoz írt levelében: szokás és törvény szerint úgy tanúskodunk Istenről, mint a mindenség, a jelen és a jövő és az okok ura és atyja. Ami egyrészt a legtanultabbak felfogása is, akik a mindenség ura alatt a világ lelkét értik, amely, minthogy a mozgás elve, az idő hármas fokával magyaráz mindeneket."

Kérdés az, hogy mit akar jelenteni Megarico szó? Ha melléknév, akkor nem nagybetűvel írjuk. Ha meg nagybetűvel írjuk, akkor a megari népről van szó. A megariak filozófiájáról vagy vallási felfogásáról sajnos semmit nem tudunk. Két dolog lehetséges: 1. A megariak idejében minden tudást csak kép formájában rögzítettek, vagyis még nem létezett az írás. 2. Vagy minden írást megsemmisítettek, ami a megariakhoz kapcsolódott. De az is lehet, hogy itt a megariak alatt a magyarokat érti a szerző, és akkor feltételezhetjük, hogy nem lehetett olyan nagy időhiátus a megariak és a magyarok között, ahogy azt a történelemkönyvekben találjuk. Ugyanakkor azt is láthatjuk a következő idézetekből, hogy a görög forrásokban megpróbálják a megariak jelentőségét minimalizálni.

A Suda Lexikonból:

„Αλλα εστιν ημων μεγαρικα τις μηχανη. – At nobis est Megarica quedam machina. Improbitas enim obiicebatur Megarensibus, qui alia dicerent, alia facerent."[56]

Azaz: „De itt van nekünk ez a megarai masina. Mert a megbízhatatlanságot vetették a megaraiak szemére, hogy ugyanis egyet mondanak és mást csinálnak."

„Alcimenes Megarensis tragikus. Est et alius Alcimenes comicus, Atheniensis."[57]

Azaz: Volt egy „megarai tragikus Alcimedész és egy athéni komikus Alcimédesz".

„μεγαρικαι σφιγγεσ." – „Megarice sphinges, dicuntur meretrices."[58]

Azaz „Megarai szfinxeknek nevezték a kurvákat."

„Μεγαρεων αξιοι μεριδος. – Megarensium digni parte: id est inhonorati. Non sumus homines obscuri, neque Megarensis conditionis: sed ex iis qui sapientiae principatum tenent."[59]

Azaz: „A megaraiak megérdemelt része: vagyis ami nincs jutalmazva. Nem vagyunk ismeretlen emberek, és nem vagyunk a megaraiak helyzetében, hanem azokból vagyunk, akik a bölcsesség birodalmát tartják."

---

[54] https://hu.wikipedia.org/wiki/Apoll%C3%B3n.

[55] Rodigino 1666, 869.

[56] Suda: *Svidae Historica, Caeteráque omnia quę ulla ex parte ad cognitionem rerum spectant: solis verborum explicationibus (quae quidem in vulgatis lexicis passim extant) praetermissis: opus iucunda rerum varietate & multiplici eruditione refertum.* Oporinus, Basileae, 1564. 41. https://books.google.ro/books?id=zB9DAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[57] Uo. 51.

[58] Uo. 594.

[59] Uo. 593.

„Μεγαρεων δακρυα. – Megarensium lacrime. Proverbium in eos dicitur, qui lacrimis expressis simulate flent,non ex animo.”[60]

Azaz: „Megarai könnyek. A közmondás azokra vonatkozik, akik nem szívből, hanem csak tettetve sírnak.”

„μεγαρισαι. – Stilpo philosofus Megarensis Grecus, tantum acumine ingenii, docendique dexteritate prestitit alii, ut tota pene Grecia illum intuens, Megaricam sectam amplecteretur.”[61]

Azaz: „Sztilpon megarai görög kimagasló tehetségű, aki az ügyesség tanításában mindenki előtt járt, hogy egész Görögország őt csodálta, létrehozta a megarai szektát.”

A fenti mondatok értelme, hogy minél jobban eltüntessék a megariakat, nehogy elhomályosítsa a görög dicsőséget. Aztán a szög csak kibújik a zsákból:

„Μεγαρίσαι: τὰ Μεγαρέως δοξάσαι. Στίλπων γὰρ ὁ φιλόσοφος Μεγαρεὺς ἦν, τῆς Ἑλλάδος· ὃς τοσοῦτον εὑρησιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὡς μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι.”[62]

Azaz: „Megarizálva: A megariak dicsérete. Sztilpon Görögországban” (élő) „megari filozófus: mivelhogy találékonyságban és bölcsességben mindenkit megelőztek, nemsokára egész Görögország megarai viseletet kezdett hordani.”

Μεγαριζω: szuterént építek, vagy a megaraikat utánzom,

Μεγαρον: szalon, vagy a templom fő része, nagy ház, palota,

Μεγαρσισ: szemmel verés,

Μαγαρικος, Μεγαρικος: megarai cserépedény.[63]

Turkia

A Szent Koronán ezt a kifejezést találjuk *Γεωβιτζαc Πιcτος Κραλῃc Τουρχιαc*.

A Wikipédián meg ezt találjuk: Géza képének felirata a következő: Γεωβιτζαc Πιcτος Κραλῃc Τουρχιαc (átírásban: Geóbitzasz pisztosz kralész Turkhiasz), amit így lehet fordítani: „Geobitzasz, Turkia hívő királya”. A „Geobitzasz” a magyar Géza név bizánci formája, míg „Turkia” megfelel Magyarország hagyományos bizánci elnevezésének.

Amit a nagyérdemű tudósaink figyelmen kivűl hagynak, az egy kis vessző az utolsó a betű fölött (kissé után), amivel az ***n*** betűt helyettesítették. Így Geobizatc nem Géza, hanem Geobizánc, azaz Bizáncföld. Tehát a helyes fordítás ez:

Bizáncföld híve Turkia királya.

Itt két dologra kell magyarázatot találni: Miért Turkia királya, és miért Bizáncföld híve?

Az írásokból kiderül, hogy egész a 12. századig Európában és a Közel-Keleten számtalan vallás, számtalan filozófiai irányzat létezett, és ezek mind megférték egymással békességben. Amikor a 12. században a katolikus egyház hegemón uralomra tett szert, akkor kezdték átírni a történelmet az egyház tollnokai, úgy, hogy a nemkívánatos, még ki nem irtott népeket, és ezek nemkívánatos világnézeteit visszadatálták a történelemben annyi évvel, amennyit ők beleloptak a történelmi időskálába, tudniillik ezer évet. Így került vissza az ókorba a görög filozófusok nagy része, valamint a nemkívánatos vallási nézetek képviselői, meg egyes nemkívánatos nemzetek, mint a megariak (magariak). A történelmi igazságot csak úgy lehet összerakni kis elszólásokból, ha minél több forrást egybe vetünk.

„Bizantium Traciae civitatem perillustrem, utriusque linguae monumentis celeberrimam, sors Delphica vel praecipuae extulit, quae scitantibus megarensibus ad eam pertinens reddita, ferme sic

---

[60] Uo. 593-594.

[61] Uo, 594.

[62] *ΑΡΧΗ ΤΟΥΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ. ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Α. PRINCIPIUM LITERAE.* Λ CUM A. 114. https://www.google.hu/books/edition/Souidas/X5vO2gcLyC4C?hl=hu&gbpv=1&dq=%CE%9C%CE%B5%CE%B3%CE%B1%CF%81%CE%AF%CF%83%CE%B1%CE%B9:&pg=PA114&printsec=frontcover.

[63] Ioanid 1864, 1370. A román jelentés magyarra fordítva.

est: ολβιοι οι κεινεν πολιν ανερες οικησουσιν ακτησ Θρηικιης υγρον παρα ακρον στομα ποντου."[64]

Azaz: „Bizánc, Trákia gyönyörű városa, mindkét nyelvi emlékei híresek, ahogy a delphoi jóslatokban áll, ahol a megariakról tudott dolgokat közvetít, ami körülbelől így hangzik: Abban a városban lakó boldog emberek, kik Trákia tengerpartján laktak a Pontus bejárata végén." Ebből világosan látszik, hogy Bizánc alapítói a megariak voltak.

A figyelmes olvasónak azonnal feltűnik a fenti szövegben Trákia neve (Θρηικιης), pedig görögül helyesen Θρακια. De ahogy a legrégibb írásokban helyspórlás végett csak mássalhangzókat használtak, így a trákia mint trk szerepelt, így nem mindenkinek sikerült a lerövidített (abreviált) nevet visszaállítani. A magyar nyelv kerüli a mássalhangzó torlódásokat, így lett a magyar nyelvben a trk-ből turkia, a trákból török. A magyarok bármelyik névváltozatban, legyen az szkíta, hun, vagy avar, mindig jelen voltak a Balkánon a Dunától Bizáncig. Trákia mint ország nem nagyon szerepel a történelmi írásokban, csak egy olyan terület, amit évszázadokon keresztül magyarok uraltak, majd Bizánc megerősödésével kázus bellinek számított a magyarok és a bizánciak között. Amikor az Oszmán birodalom megszállta a Balkánt, akkor az európai történészek nagylelkűen nekik adományozták a Turkia nevet. Így lehetett megarmentesíteni (magyarmentesíteni) a Balkánt. Az hogy a magyarokat miért nevezték törököknek most kiderült, de azt is tudjuk, hogy nem kisebb történész, mint Aventinus a magyarokat maegariknak nevezi.

Visszakapcsolva az előbbi, 1053. oldalon lévő könyvszövegre:

„Felices vero futuri pronuntiantur viri, qui Thracii littoris civitatem habitabunt ad Pontos. Quanquam non me fallit, Bizantios, ita quandoque a Graecis convelli, ut acolasti dicantur, id est intemperantes: quippe qui in Venerem ferrentur praecipites, et vinum. Quod in varia historia recensuit Aelianus, illos plurimum in caupona solitos versari prodens: Proinde εκ τουτων inquit, εξεστι νοριν, οτι και ωρος πολεμους αλλοτριοτατοι διακειν ται βιζαντιοι. Narratur illud quoque, quum vehementius obsidione premeretur Bizantium, nec in moenibus contineri tamen cives possent, quod in tabernas ex more diverterent vinarias. Leonides eorum dux ad moenia excitari cauponas imperavit. Quo effectum sophismate est, ut in oficcio continentur Bizantii. Aprobantur vero haec Daemonis quoque auctoritate. Subscribere et Menander videtur, ubi ait, μεθυσους τους εμπορους ποιει το Βυζαντιον, ολεν επινε τεν νυκτα. Illud adjacero obiter, Argivos item ac Tiryntios et Illiricos quoque, ut vini cupidiores a gravissimis Graecorum incessi plerunque. Denominatum vero Byzantium creditur a conditore Bizante, vel quod ductor classis quidam fuerit Bizes nomine. A Bizanto rege vocari Bizantium scribit Diodorus. Diu autem post Constantinopolis nuncupata, et nova Roma."[65]

Azaz: „Boldogoknak a jövő embereit kell érteni, akik a Pontus mellett Trákia tengerpartját lakják. Engem nem tudnak megtéveszteni, még ha a görögök is így gondolják, hogy a Bizánciakat eszementeknek, és mértékteleneknek tartják, hogy ugyan is kicsapongással bujálkodnak, és mértéktelenül isszák a bort. Ahogy különböző írásaiban állítja Aelianus, többnyire szokásuk szerint a korcsmákban vannak. Tudjuk, hogy háború idején idegenek támadtak Bizáncra. Mesélik, hogy amikor az ellenség vehemensen ostromolta Bizáncot, nem volt kit felvinni a falak védelmére, mivel mindenki szokás szerint a korcsmában borozott. A királyuk Leonidász megparancsolta, hogy vigyék fel a korcsmákat a falakra. Így tudta rábírni a bizánciakat a kötelességük teljesítésére. Ehhez kellett a Démonok hatalmának beleegyezése is. Ezt aláírja Menander is, amikor ezt mondja: A részeg kereskedők építették Bizáncot, akik egész éjjel ittak. Mellesleg ehhez hozzáteszem, hogy az Argivosok, a Tiryntiusok, és az Illirek is nagyon szerettek bort inni, akiket a komoly görögök lenéztek. Bizánc neve pedig a Bizánc nevű alapítójától származik, vagy egy Bizes nevű hajóflotta vezetőjétől. Később megváltozott a neve Konstantinápolyra és Új Rómára."

Rodigino 1666. 1053.

[65] Uo.

„Aprobantur vero haec Daemonis quoque auctoritate.” Azaz: „Ehhez kellett a démonok hatalmának beleegyezése is.” Ez a mondat elárulja, hogy kiknek a keze van a bizánciak lejáratásában, és miért írja a szerző, hogy őt nem tudják megtéveszteni.

„Felicitati ac pulchritudini civitatis, Macedonis Philippi calculus plurimum item suffragatur. Auctor quippe in Sophistarum historia Philostratus, Ductanti adversus Bizantios instructissimas copias Philippo Leonem sophistem obvium se ingessisse, atque ita scitari istitisse: Quid tibi factum, o imperator, quave nostra extimulatus injuria in nos prorvis armatus? At Philippus: Quoniam patria tua, omnium speciosissima civitatum, in suos amores me facile pellexit: proindeque ad deliciarum mearum portas appropero, signa illaturus. Sed inquit Leo, amatores qui redamari postulent, armis minime grassantur: neque enim bellica, sed musica expetunt organa,qui amori student.”[66]

Azaz: „A város szépsége és boldog léte Makedón Fülöpöt is megihlette. Philosztratosz a szofisták történetében ezt írja: amikor Fülöp nagy hajóhaddal jött Bizánc ellen, a szofista Leon elébe ment és tudakozva ezt kérdezte: Mit tettünk neked, ó császár, hogy fegyverrel jössz ellenünk? Erre Fülöp: Mivel a hazád a legkivételesebb ország, így könnyen elcsábított a szerelme. Ezért gyönyörűségemre közeledek a kapuihoz, hogy megérintsem. De, (mondja Leo), a szerelmesek, akik hódítani akarnak, nem fegyverrel rontanak be: és semmiképp kardcsörtetve, hanem énekkel, zenével, ami szerelmesekhez illik.”

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/d0/G%C3%A9za_I.jpg

Erkölcsi kérdések

Egy halléi professzor a tanítványával együtt írt az elmefejlődésről szóló erkölcsi értekezésben ókori szerzőket idéz.

Euripidész szerint: „Ω Ζευ, τι δε χρυσον μεν, ος κιβδηλος η, τεκμηρι ανθρωποισιν ωπασαν σαφη, ανδπων δε οτω χρη τον κακον διειδεναι ουδεις χαρακτηρ εμπεφυκε σωματισ.”[67]

„O Iupiter, quare auri quidem, quod sit adulterinum, clara signa hominibus dedisti: sed quo oporteat discerni malum virum, nullum signum inditum est corpori?”[68]

Azaz: „Oh, Jupiter, ki világos jelt adsz az embereknek az arany hamisításáról: de semmi jelt nem adtál a testre, ami a gonosz embert meg tudja különböztetni?”

---

[66] Uo.

[67] Johann Gottlieb Heineccius, J. F. Schumann: *De incessu animi indice dissertatio moralis*. Christian Henckelius, Halae, Magdeburgicae, é. n. [1713.] 2. https://books.google.hu/books?id=UrNOAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[68] Uo.

Euripidész: „Γνοιη δε αν ως τα πολλα γε ανθρωπω περι το σχημα ιδωντις,ει πεφυκεν ευγενης.”[69]

„De homine plerumque quis iudicaverit, figuram eius conspicatus, an sit generose indolis.”[70]

Azaz: „Megállapítható sok emberről az alakját tekintve, ha nemes a természete”.

A két halléi szerző így folytatja:

„Nec tantum de facie, sed et reliquarum corporis partium figura, magnitudine ac dispositione, ipsiusque hominum moribus, oratione, gestibus, et actionibus idem sentiendum est. Ex iis enim tam evidenter hominum indoles elucet, et veluti foras prominet, ut Plutarchus auctor gravissimus scribere non dubitet.”[71]

Azaz: „Nem csak az arc, hanem más testrészek alakjából, nagyságából, elrendezéséből, a szokásaiból, beszédéből, mozgásából, tetteiből tudni lehet (a nemes természetet). Ezekből egyértelműen látszik a karaktere, ahogy azt Plutárchus írja”:

„Ουτε ταις επιφανεσταις πραξεσι παντως ενεστι δηλωσις αρετης και κακιας, αλλα πραγμα βραχυ πολλακισ και ρημα και παιδια τεσ εμφασιν ηθους εποιησε μαλλον, ημαχαι μυριονεκροι, και παρατεξεις αι μεγισται και πολιορκια πολεον.”[72]

„Neque semper clarissime queque res virtutes et vitia representant, sed exiguum subinde factum dictumque et iocus aliquis citius speciem edat morum, quam funestissima praelia, maximae acies urbiumque expugnationes.”

Magyar szabad fordításban: Az erény és a gonoszság jeleinek észrevételéhez nincs mindig szükség a leggyászosabb háborúra, városok elpusztítására, hanem a legkisebb tettekből, szavakból, tréfákból hamarabb kiderül az erkölcsi hozzáállás.

Bölcs Salamon: „Homo nequam, vir iniquus, graditur ore perverso, nictai oculis, terit pede, digitis indicat, pravo corde machinatur malam, et omni tempore iurgiis disceptat.”[73]

Azaz: „Az értéktelen gonosz ember, perverz módon beszél, szemével kacsint, dobbant a lábával, ujjal mutogat, gonosz szívvel gonoszságot tervez, és mindig veszekszik.”

Feltehetjük a kérdést, hogy vajon az ember karaktere hat a testre és alakítja ki a test formáját, vagy a test alkata határozza meg az ember karakterét? Azt észre lehet venni, hogy sok embernél egy testi hátrány (sántaság, púposság, törpeség) együtt jár a rossz jellemmel. Itt nyilvánvaló, hogy a test hat a jellemre.

A közmondás szerinti „egészséges testben egészséges lélek” nem mindig érvényes, de figyelembe véve Bernadus alábbi tanácsát, az ember javíthat a saját karakterén (lelkén):

„Sit in ingressu tuo simplicitas, in incessu honestas, nihil dedecoris, nihil lasciviae, nihil petulentiae, nihil insolentiae, nihil insolentiae nihil levitatis in incessu tuo adpareat. Animus enim in gestu corporis adparet, gestus signum est mentis.”[74]

Azaz: „Legyen a járásodban egyszerűség, a fellépésedben tisztelet, semmi becstelenség, semmi bujaság, semmi ingerlékenység, semmi szemtelenség, ne látszódjon semmi léhaság a járásodban. A lélek ugyanis a test mozgásán keresztül nyilvánul meg, a mozgás az elme tükre.”

Aztán ezt olvashatjuk: „Pithagoras, non solebat quemdam ad disciplinam et coniunctum suum admittere,nisi prius ex vultu totiusque corporis habitu et motu probam eius indolem perspexisset.”[75]

Azaz: „Püthagorasz addig nem vette fel tanítványnak a jelentkezőt, amíg az arcából, a mozgásából meg nem állapította a karakterét.”

Iamblicus szerint:

---

[69] Uo. 4.
[70] Uo.
[71] Uo.
[72] Uo.
[73] Uo. 5.
[74] Uo.
[75] Uo. 18.

„Προθεωρει δε και το ειδος, και την πορειαν, και την ολην του σωματος κινησιν, τοις δε της φυσεως γνωρισμασιφυσιογνωμων αυτους σημεια τα φανερα εποιητο των αφανων ηθων εν τηψυχη.”[76]

„Inspiciebat et vultum, et incessum, et totius corporis motum, atque ex nativis faciei lineamentis ipsos ita noscitabat, ut manifesta indicia occultis animorum inclinationibus indagandis adhiberet.”[77]

Azaz: „Meg kell vizsgálni az arcot, a járást, az egész test mozgását, a született arcvonásokból is megnyilvánulnak a lélek rejtett hajlamai.”

Adamantius szerint:

„Οι δε εκων βραδυνοι και εφισταμενοι γε εν ταις οδοις περιβλεποι, υφαυχενων, εσθι και υβριστην οντα και υπερηφανον.”[78]

„Quod si quis tardo gradu incedit, et sponte moratur in viis, hunc tu scito esse gloriosum, iniuriosum et superbum.”[79]

Azaz: „Aki lassú tempóban jár, és spontán módon megáll az útjában, tudhatod, hogy öntelt, igazságtalan, kevély.”

Ambrosius szerint:

„Habitus mentis in corporis statu cernitur: Hinc homo cordis nostri absconditus aut levior aut iactantior, aut turbidior aut contra gravior et constantior, et purior et maturior aestimatur. Itaque vox quaedam est animi corporis motus.”[80]

„Az ész hozzáállását a test tartásából kell figyelni. Innet kell megítélni az ember számunkra rejtett tulajdonságait, hogy könnyelműbb, büszkébb, viharosabb, vagy ellenkezőleg, komolyabb, következetesebb, tisztább és érettebb.” De ez:

„Μαντειαν ασαφη. Τις γαρ επιμιξια προς ομοιοτητα της ψυχης και σωματος.”[81]

Azaz: „Homályos jóslat. Mi ez a keverék a lélek és a test hasonlóságával?”

„Incerta profecto divination. Quid enim cum anima commune habet corpus?[82]

Azaz: „Bizonytalan jóslás valóban. Milyen közös dolgok vannak a test és a lélekben?”

A következőkből kiderül, hogy mit is akar mondani a jóslat:

„Experienta enim docet, arctissimum esse foedus inter corpus et animam, et societatem tam amicam, ut certos motus corporis certi motus mentis,et vice versa hos illi consecantur. Corpore bene adfecto mens incredibilem voluptatis sensum capit. Eodem morbis languente vel ebrietate obruto mens quoque languet et obruitur, nec ulla oficii fui parte rite defungitur. Vicissim mente laetabunda, corpus una afficitur.Explicatur frons, omnesque corporis partes veluti revivescere et gestire videtur. At eadem si metu tristitia, disperatione alioque molestiore affectu turbetur, corpus quoque in doloris istius societatem rapit, adeo ut istum animi moerorem nonunquam tabes in corpore, canities capillorum aut ipsa mors consequatur.”[83]

Azaz: „A tapasztalat azt tanítja, hogy nagyon szoros kapcsolat áll fenn test és lélek között, és olyan ’baráti’ kötelék, hogy a test bizonyos érzései bizonyos érzéseket váltanak ki az elmében (lélekben), és fordítva. A test jó állapota kellemes érzést vált ki a lélekben. Ha az elme beteg, vagy részeg állapotban van, ez ugyanúgy kihat a testre. Fordítva, az elme vidám állapota jó hatással van a testre. Ez látszik a homlok különböző állapotából (összeráncolódik, vagy kisimul). Ha félelem, vagy szomorúság zavarja meg a lelket, ennek következményeképp a test megbetegedhet, a haj kifehéredhet, sőt halálhoz is vezethet.”

---

[76] Uo. 18-19.
[77] Uo. 19.
[78] Uo. 46.
[79] Uo.
[80] Uo. 23.
[81] Uo. 25.
[82] Uo.
[83] Uo. 25-26.

Továbbá: „Variis incedendi formis et signis propensionum humanarum inde capiendis.”[84] „...quator potissimum generum esse, ipsa demonstrat experientia. In vulgus notum est, alios esse alacriores, ipsoque gestu et adspectu hilares, futuri securos, et commoditatum huius vitae amantissimos: alios paullo ferociores sui item plenos, morae quidem et otii impatientes, sed tamen gravitatis studiosissimos, ad audaciam denique et iracundiam natura proclivies: alios porro meticulosos, suspicaces, tristiores, et cum sollicitudine quadam rerum suarum fatagentes. Postremo alios ignavos, tardos, somnolentoos, abiectos, et non modo laborum sed et voluptatum ob naturale quoddam taedium vix patientes.”[85]

Azaz: „Külömböző folyamatformákból és emberi hajlamokból kiragadva” ... „négyféle kategóriába lehet sorolni az embereket a hajlamaik szerint. Nyilván tudott, hogy egyesek aktívabbak, ezeknek a mozgásaik és kinézésük vidámabb, bíznak a jövőben, szeretik a kényelmet; mások egy kicsit vadabbak, önteltek, nyughatatlanok, jól bírják a terhet, hajlamosak a bátorságra és a haragra; mások félénkebbek, aprólékosabbak gyanakvóbbak, szomorúbbak, és dolgok végzésénél hamar fáradnak, végül mások lusták, lassúak, álmosak, sem a munkához, sem a természetes örömökhöz nincs türelmük. Ezeket nevezi (kissé túlzással) Terentium Menedemus hülyéknek, bunkóknak, szamaraknak...”

És: „Hanc inquam quadripartitam hominum distributionem unusquisque ad res humanas paullo attentior facili negotio deprehendet. Quamvis enim una harum propensionum non apud omnes in excellentiore aliquo gradu reperiatur: id tamen certum est, singulos homines ad aliquam istarum speciem magis, quam ad reliquas esse proclives. Quo factum est, ut iam inde ab antiquissimis temporibus philosophi quadrupex hoc hominum discrimen observaverint, nullaque paene fuerit secta philosophorum, in qua non quedam saltem occurant doctrinae istius vestigia."[86]

Azaz: „Az embereknek ezt a négy részre megoszlását, mindenki könnyen felfedezi, aki kicsit is odafigyel az emberi dolgokra. Ugyanis bár e hajlamok egyike nem mindenkiben található magasabb fokon, az azonban bizonyos, hogy egyesek jobban hajlanak valamelyikre, mint a többiekre. Ezért történt, hogy a filozófusok a legrégibb időktől fogva megfigyelték az embereknek ezt a négyféle megkülönböztetését, és alig volt olyan filozófus iskola, amelyben ennek a tannak legalább néhány nyoma ne fordult volna elő.”

Az emberek tehát ebbe a négy kategóriába soroltatnak, bár ezek a tulajdonságok valamelyest keveredhetnek. Tény, hogy már a legrégibb időktől a filozófusok így kategorizálták az embereket. A négy kategória megnevezése: szangvinikus, kolerikus, flegmatikus, melankolikus.

És most derül ki, hogy mit is akart mondani a homályos jóslat:

„Τις γαρ επιμιξια προς ομοιοτητα της ψυχης και σωματος.”

Azaz: „A lélek mint értelem, amely a test ösztöneit (indulatait) uralja, különböző mértékben (keveredetten) van jelen a négy kategóriájú testben.”

A négy kategória a négy különböző vérmérsékletet képviseli, és azt mutatja, hogy mennyire van jelen benne az értelem (mint lélek).

Az emberek úgy hitték, és ezt a Biblia is megerősíti, hogy a lélek a vérben található. Tehát a szangvinikus (sanguus=vér) azt akarja mondani, hogy lélekkel (értelemmel) telitett.

Ideje lenne megfordulni

Miután 1205-ben a kunok, kiket szkitáknak is neveztek, a bolgárokkal megsemmisítő csapást mértek a pápa égisze alatt működő latin seregre, Bizáncban a katolikus papok a félévszázadnyi tevékenységük alatt teljesen átírták a görög nyelvet oly módon, hogy semmi se emlékeztessen a nem kedvelt nemzetekre és ezek vallására. Ilyen volt a magyar nemzet is, mivel a kunok (szkiták) tudtuk szerint is magyarok voltak, és nem akkor érkeztek keletről.

[84] Uo. 27.
[85] Uo. 28.
[86] Uo. 28.

Aki átböngészi a 13. századi magyar történelmet, azt veszi észre, hogy a magyar királyok minden csatában a kunok segítségével harcolnak. Akkor hogy is van ez?

Nem léteztek magyar seregek, csak kunok? Az igazság az, hogy a lovas seregeket nevezték kunoknak, mivel ezek a lótartó kunokból verbuválódtak, és ez volt az akkori legütőképesebb hadtest. A kunok, hunok ősidők óta a hadsereg elitjét képezték.

Aztán bosszúból a latinok elkezdték azt híresztelni, hogy a kunok egy keletről nemrég érkezett jövevény nép, így osztva meg a magyarságot.

De megtalálták a magyar „zsák foltját is", hogy ugye a magyarok is a kelet valamely bugyrából jöttek. Lassan mi is megszoktuk, hogy fordítva üljünk a lovon, és csodálkozunk, hogy mindenki ferde szemmel néz minket, mint idegeneket.

Táltos barátunk azt gyanítja, hogy Sztrabón írásában az ουγρι szót ουργι-ra hamisították. Pedig ha elfogadjuk az őshonosságot (bár úgy tűnik, hogy ez sokunknak derogál), akkor ez pont fordítva történt.

A szkita szót a latin scita (scio, scire, scivi, scitus 4) szóból képezték le, ami tudást hozzáértést jelent.[87] Ugyanez érvényes a görög nyelvre is, de mivel a görög régebbi a latinnál, ezért az nem megengedett, még Strabónnak sem, hogy említést tegyen bármilyen formában a magyarokról. Ezért hiányzik a görög szótárakból az ουργ magában, és csak ilyen alakban szerepel: αυτουργος.

A δεμιουργος, latinul demiurg, ami félistent jelent, eredeti görög szó, de hiába keressük a görög szótárban, mert onnan ki lett mosva az ουργ szóval együtt.

A demi=fél szó is csak a latin szótárban szerepel. De ha a demiurg a latin szótárok szerint félisten (ugyanis a demi felet jelent), akkor az urg isten, pontosabban teremtő, vagyis valamit sajátkezűleg létrehozni képes.

Na ezért kellett a szótárakban elmaszatolni az ουργ szót, a történelmi írásokban pedig ουργι helyett ουγρι-t írni.

A görög–angol szótár szerint:

αυτουργος=autor, maker (alkotó, teremtő)[88]

A görög–román szótár szerint:

αυτουργεω=saját kezűleg csinálok valamit

αυτουργημα=saját kezűleg készített dolog

αυτουργος=saját kezűleg dolgozó

αυτος=saját[89]

Az egyik könyvhirdetésen ezt olvashatjuk: „Ógörög–magyar bibliai szótár". Az ógörög nyelv létezett a Biblia megírása előtt is. Tehát akkor fel kellene tételezzük, hogy a Szókratész, Platón és Pithagorasz nyelve olyan primitív volt, hogy nem tudta közvetíteni a bibliai hittételeket?

Egy új szótár egy új nyelvet feltételez, és valóban a Bibliának a nyelvezete eltér a görög filozófusok által használt nyelvezettől: új szavakat vezettek be, a régi szavaknak új (más) jelentést adtak, stb.

Az egyház szerint a Biblia már majdnem 2000 éve meg lett írva. Viszont dokumentumok tanúsítják, hogy még a 12. században is a bizánci teológusok azon vitatkoznak, hogy Krisztus megtestesült-e vagy nem.

A görögök Krisztus megtestesülését és a Jézus történetét Manuel császár közvetlen halála elött fogadták el (12. század második fele). Az alábbi ókori előadásgyűjteményt átböngészve rájövünk, miért nevezték a görögök barbároknak a nemgörögöket.

---

[87] Bővebben körüljárva mindezt lásd Fábián Sándor: Történelmi „szürreál". Az Igazság Kálváriája. *Acta Historica Hungarica Turiciensia* 36. évf. 1. sz. 2021. https://epa.oszk.hu/01400/01445/00061/pdf/.

[88] N. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: *ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ.* ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ. ΑΘΗΝΑΙΣ, 1899. 98. https://archive.org/details/lexikonhellnoang01kont/page/98/mode/2up?view=theater.

[89] Ioanid 1864, 384.

Ezt olvassuk latinul: „Demonem pluribus modis dici. Animum nostrum etiam demonem nuncupari.”[90]

Azaz: „A démonokat sokféleképpen nevezik. A saját lelkünket is démonnak hívják.” Vagyis Platón idejében a démon lelket és istent jelentett.

Továbbá: „επι του τροχου γε δειση εκει στρεβλουμενον ειποιν, απεπανουργηκας.”[91]

Azaz: „A keréken sodródva szenvedsz, hogy úgymond újra hasznossá válj.” Ez nem más mint a lélekvándorlásra való utalás.

De ha az elefánt betéved a porcelánboltba, akkor a maga módján csinálja a rendet. Ezt tették a latin papok, amikor fordítani kezdték a görög szövegeket:

Az előbbi – „επι του τροχου γε δειση οκει στρεβλουμενον ειποιν, απεπανουργηκας.” – mondatból ez lett latinul:

„Rota torqueri te illic, necesse est ut exculpatur quod perperam fecisti. Alioqui rotae inferuntur noxii, et membretim rotárum convulsi radiis lentituduine mortis maximo cruciatu perimuntuur.”[92]

Azaz: „A kerék meg kell kínozzon, hogy megszabadulj a bűntől, amit elkövettél. Bizonyos kerékre helyezik a bűnöst, és a kerék küllőin egyenként törik össze a tagjait.”

Ugyanígy értelmezték a tisztítótüzet is, ami egy belső megtisztulást jelentett, de külsőleg alkalmazva embereket égettek meg.

Így kap jelentést egy másik görög mondás:

„Ανθρωπον ειναι ανθρωπου δαιμονιον.”[93]

„Esse hominem homini Deum.”

Azaz: „Az embernek az istene ember” (vagyis élet-halál ura).

Volt egyszer egy Heraklész (Herkules)

Miért félnek az emberek a mesterséges intelligenciától? Amiért nagyon sokan félnek a matematikától. Az egyik nagy egyházatya úgy fogalmazott, hogy őrizkedjetek a matematikusoktól. Tegyük fel, hogy egy tudományosan hitelesített nagyteljesítményű számítógépbe betáplálják az összes, tudomány által elfogadott tényt (adatokat), ami után bizonyos kérdésekben döntést kérnek a számítógéptől. A döntés tárgyilagos és érzelemmentes lesz, ami sokak érzékenységét fogja sarokba szorítani. A sarokba szorított vadállat nagyon veszélyes. Az ember nem vadállat, viszont tele van sok érzelemmel. Az embert az állattól az különbözteti meg, hogy az ember az értelmén keresztül képes uralni az érzelmeit. Ezért tartja a tudomány, de a vallás is az embert a legfejlettebb élőlénynek. Volt viszont olyan történelmi időszak, amikor nem csak az értelmet, de még az érzelmet is felülírta a testi erő. Ekkor jelentek meg a Herkulesek, görög nyelven Heraklész.

Kik voltak a Herkulesek és honnan jöttek Európába? Az útvonal ugyanaz. mint a mai bevándorlóké, vagyis Görögországon át Európa belseje felé. Ezért a neve is, és a róla szóló legendák is előbb Görögországban jelentek meg, bár Heraklész (latinul Herkules) nem volt görög. A legendák szerint Afrikából származott.

Egy „Dionysius” így vélekedik Herkulesről:

---

[90] Lodovico Ricchieri, Ludovicus Caelius Rodigino: *Lectionum antiquarum libri triginta, recogniti ab auctore, atque ita locupletati etc*. Gerlach & Beckenstein, Francofurti et Lipsiae, 1666. 67. https://books.google.ro/books?id=AUBJAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[91] Uo. 507.

[92] Uo.

[93] Uo.

„Ουχ Hraklης outος estin? ου μεν ουν αλλος, μα τον Ηρακλεα. το τοξον, το ροπαλον, η λεοντη, το μεγεθος,ολος Ηρακλης εστιν. ειτα τεθνηκεν Διος υιος ων? ειπε μοι, ω καλλινικε, νεκρος ει? εγω γαρ σοι εθυον υπερ γης ως Θεω."[94]

Azaz: „Ez nem Herkules? Vagy egy másik, de Herkulesre! Aki az íjat hordja, a bunkós botot, az oroszlánbőrt, vagy a nagytermetű, ezek mind Herkulesek. Mondják, a halhatatlan isten fia lenne? Mond meg nekem te győzedelmes, halott vagy-e? Én ugyanis az áldozatodat a földön isteninek tartom." „και εχει καλλισφυρον – szép bokájú" (futballistának való), aminek nagyon is tudatában van Herkules: „εγο δε ειδωλον ειμι αυτου",[95] azaz: „Én pedig számukra bálvány vagyok."

Herkules női megfelelője Afrodité. A név utal a származási helyre. Itt már nemcsak a fizikai erő, hanem a minden ravaszságra használható képzelőerő dominál. A testi és a képzelő erő teszi képessé az embereket a másokon való uralkodásra.

„Γαληνη: Ηδη σοι φημι, ουκ αλλη νικοσει της Αφροδιτες αγωνιζομενης."[96]

Azaz: „Már mondtam neked, hogy senki sem győzheti le a bajnok Afrodités."

Afrodité úgy nyeri meg az istennők közti szépségversenyt, hogy korrumpálja Párizst, akit Zeusz nevezett ki a zsűri elnökévé. Afrodité, akár egy mai influenszer, felcsigázza Párizs érdeklődését a szépséges Heléna iránt. Párizs nem képes uralni az érzelmeit, elfogadja Afrodité tanácsait, és ezzel romba dönti Tróját. Ugye, egyesek szerint nem vagyunk felelősek az érzelmeinkért.

Ha Herkules halott is volt, most azok támasztották fel, akik félnek az igazságtól, akik úgy vélik, hogy az igazságot még mindig sarokba lehet szorítani a nyers erővel.

Hermeneutika

A görög filozófusok idejében a hermeneutika a szövegmagyarázatról szólt. Ekkor még meg volt engedve az isteni tudás közvetítése az emberek felé. A mitológia szerint Hermes volt az, aki ezt a tudást közvetítette, ő volt az istenek küldöttje, görögül αγγελος, mely név később átalakult ανγγελος-ra, vagyis angyalra. Mire az aggeloszból angyal lett, a hermeneutika értelme is megváltozott. Már nem a tudás közvetítését jelentette, hanem a tudás hermetikus elzárását a tömegek elől.

Amikor a történelem vagy bármelyik más tudományágban elkövetett hamisításról beszélünk, a szkeptikusok első kérdése az, hogy hogyan tudtak ilyen jól összehangolódni a hamisítók. Tudni kell, hogy ahhoz, hogy a korifeusok elfogadjanak egy tudományos munkát, ahhoz az írásnak eleget kell tennie bizonyos szabványoknak. Ez érvényes volt nem csak a tudomány, de a vallás terén is. Ami ennek nem felelt meg, azt vagy megsemmisítették, vagy később átírták.

Az ógörög nyelvben van két szócska, a δε meg a τε, amit sokszor felváltva találunk meg az írásokban. A δε-t leginkább a pediggel azonosítják, viszont a τε jelentését nem találjuk meg egy szótárban sem. Megvizsgálva az ógörög szövegeket, arra a következtetésre jutottam, hogy a τε megerősítést jelent, vagyis egy mondatban a tényeket erősíti meg (τε=tény). Gyakran ugyanilyen értelemben találkozunk a δε-vel is, sőt néha a μεν-nel is, aminek két oka lehet: a görögök, ahogy nem kedvelték a kakofóniát, így a tetefóniát sem, ezért ahol sok volt a t, ott τε helyett δε-t írtak, néha μεν-t. De nem zárnám ki azt sem, hogy ezt hamisítás céljából is elkövették. A szövegekből kiderül, hogy a δε akárcsak ma, az ókorban is nem-et jelentett. Ez viszont nemkívánatos értelmet ad bizonyos bibliai szövegeknek, amiért is a „nem" helyett a „pedig" jelentéssel ruházták fel. Más nyelvekben a pedignek megfelelő szavakkal.

---

[94] Bolonyai Gábor, Forró Orsolya, Kulin Veronika: *Bevezetés az ógörög nyelvbe. ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.* Bölcsész Konzorcium, 2006. 135. https://mek.oszk.hu/04800/04898/04898.pdf.

[95] Uo.

[96] Bolonyai, Forró, Kulin 2006, 143.

Mivel a nyelvek nem tökéletesek (ez nagyon igaz az ógörög nyelvre), ezért sokszor szükség van a logika használatára, vagyis a hermeneutikára, amikor egy ókori mondást meg akarunk érteni.

„Ὁμηρος τε και Σοφοκλης σοφοι ανθρωποι εισιν.”[97] Azaz: „Homérosz és Szophoklész igen bölcs ember.”

Szophoklész szerint: „αναρχιας δε μειζον ουκ εστιν κακον.” Azaz „a nem jelentős anarchia nem rossz dolog.”

Továbbá „η αναρχια εστι μεγιστη βλαβη.” Azaz „az anarchia a legnagyobb csapás.”

„η οργη τε και η αμαθια κακα εστιν.” Azaz: „A harag és a tanulatlanság (műveletlenség) rossz dolog.”

Euripidész szerint: „σοφοι δε συγκρυπτουσιν οικειας βλαβας. [98]” Azaz: „A bölcsek elrejtik a személyes sérelmeiket.” Itt is valószínű, hogy valamikor a δε helyén τε volt.

„τουτο μεν, τουτο δε.” Azaz: „ez igen, ez nem.”

„πρωτον μεν, επειτα δε.” Azaz: „eleinte igen, később nem.”

„Η μην.” Azaz: „valóban (ámen)”.

„εγο μεν νικω,συ δε νικα.” Azaz: „Én bár győzök, te nem vagy legyőzött.”

„υμεις μεν νικατε, ημεις δε νικωμεθα.” Azaz: „Ti bár győztök, mi nem leszünk legyőzöttek.

”ποτε μεν, ποτε δε.” Azaz: „Egyszer igen, máskor nem” (ποτε=egyszer, valamikor).

Hérakleitosz szerint:

„κοσμον τονδε, τον αυτον απαντον, ουτε τις Θεων ουτε αντρωπων εποιησεν, αλλα ην αει και εστιν και εσται πυρ (παρα) αειζωον.”[99]

Azaz: „Az egész univerzum, minden, ami hozzátartozik, azt sem isten sem ember nem alkotta, hanem mindig is létezett és létezni fog örökké.”

Ami itt zavaró az a πυρ szócska, ami tüzet jelent. Ez a másolók és fordítók hibájából származik, mert a régi iratokban csak mássalhangzókat használtak, és amikor átírták, a παρα helyett tévesen πυρ-t írtak. Így például egyesek magát a πυρ-t úgy értelmezték, mint örökké, ezért a görögkeleti szövegekben ezt a kifejezést találjuk: „pururea (=örökön) si in veci vecilor (=örökké)”.

παρα ουδεν=soha, παρα αειζωον=örökké.

A fentiek azt sugallják, hogy a görög filozófusok ateista materialisták voltak. Ami nem igaz, mert hittek a lélek halhatatlanságában, ami sokkal erősebb hitet jelent, mint bármelyik kinyilatkoztatásban való hit. Ez a tapasztalatból való hit. Arisztotelész nagy hangsúlyt helyez a tapasztalatra, amikor azt állítja, hogy a tudomány és a technika (mesterségek) is mind a tapasztalat (εμπειριας) eredményei:

„Γιγνεται δε εκ της μνημης εμπειρια τοις ανθρωποις: αι γαρ πολλαι μνημαι του αυτου πραγματος μιας εμπειριας δυναμιν αποτελουσιν. και δοκει σχεδον επιστημη και τεχνη ομοιον ειναι και εμπειρια,αποβαινει επιστημη και τεχνη δια της εμπειριας τοισ ανθρωποις.”[100]

Azaz: „Nem az emlékekből ered az emberek tapasztalata: bár ugyan a dolgok megannyi emléke egy tapasztalási képességet eredményez. És szinte úgy tűnik, hogy a tudomány és technika (mesterség) hasonló a tapasztalattal, mert az emberi tapasztalaton keresztül jön létre a tudomány és a technika.”

„αθανατος η ψυχη, και ανωλεθρος.” Azaz: „Halhatatlan, és elpusztíthatatlan a lélek.”

„ει βωμοι εισιν, εισι και Θεοι.” Azaz: „Ha léteznek oltárok, akkor léteznek istenek is.”

Istenhivők voltak, és demokraták, ezért úgy gondolták, hogy a demokrácia érvényes az istenek között is. Többistenhivők voltak, mindenki áldozhatott a kedvelt istenének (úgy, ahogy

[97] Bolonyai, Forró, Kulin 2006. 15. A további görög idézetek is innen vettek.
[98] Uo. 16.
[99] Uo. 122.
[100] Uo. 56.

katolikus hivők áldoznak különböző szenteknek), de úgy hitték, hogy létezik egy leghatalmasabb isten, akinek mindenki köteles áldozni. Az áldozás alatt nem az ábrahámita véres bárány áldozást kell érteni, amit a Közel-Keletről Európába beszivárgott bevándorlók hoztak magukkal.

A mai keresztény egyházak ignorálják azt a tényt, hogy a keresztény dogmák létrejöttében óriási szerepük volt a Szibilla jósnőknek, akik a görög filozófusokkal egyidőben tevékenykedtek. Ám nem csak a Szibillákat ignorálják, de az eredeti keresztény tanítást is, ami nem tartalmazta a megtestesülést, és az antropomorf istenhitet. Szibilla ezt írta Krisztusról: „A láthatatlan Ige érzékelhetővé válik, gyökeret ereszt, kihajt mint levél, és nem lesz látható a szépsége, és kínozni fogja őt az anyai méh és siratni fogja az Isten a halálát, és az emberek eltapodják, de a halálból mint Isten fog feltámadni és megmentővé lesz." Tehát nem személyről beszél, hanem tanról.

Amikor meghamisították az eredeti tanítást, egyszersmind hermetikusan elzárták annak a lehetőségét, hogy tisztázni lehessen a szavak jelentését. Érdemes megfigyelni az 1860 körül szerkesztett görög–román szótárt, hogy mennyire rejtjelesen van megadva a szavak értelme.[101]

A nagy eretneküldözések idején, az eretnek tanokkal együtt megsemmisítették a legtöbb ógörög írást is. A reneszánsz idejében, amikor újra éledt az ókor iránti érdeklődés, elkezdték gyártani a hamisított görög mítoszokat, pótlandó a rengeteg megsemmisített eredeti írásokat. Az a gyanúm, hogy az alább bemutatott írást is valamikor a 16. században költötték, ugyanis amit az írásban Zeusz számlájára írnak, azt a 15. században VI. Sándor pápa követte el a korabeli szerzők szerint.

Csak a lényegre fogok kitérni. Az alábbi szövegben melynek a cime „Zeusz gyengélkedik", Poszeidón meg akarja látogatni Zeuszt, de Hermes nem engedi őt bemenni, azt állítva, hogy az idő nem alkalmas a látogatásra. A sok kérdezés után, végül Hermes elmondja Poszeidónnak, hogy miért nem szabad bemennie, ugyanis ekkor született meg Dionüszosz, Zeusz házasságon kívüli gyermeke Szemelétől. Korabeli beszámolók szerint, egy időben ugyanígy megszületett egy gyermek a Vatikánban VI. Sándor pápa idejében, akinek a származásáról senki nem tudott biztosat, csak különböző találgatások láttak napvilágot, ami nagyon rossz fényt vetett a pápai intézményre.

„ΕΡΜΗΣ: Τετοκεν αρτιος, ω Ποσειδον." Azaz: „Nem rég szült, ó Poszeidón."

„ΠΟΣΕΙΔΟΝ: Απαγε, τετοκεν εκεινος? εκ τινος? ουκουν ελαθε ημας ανδρογυνος ων? αλλα ουδε επεσημηνεν η γαστηρ αυτω ογκον τινα. Εγωγε ουδεν καθεωρακα."[102]

Azaz: „Menj már, ott szült? Kitől? Akkor hát eltitkolta előlünk, hogy kétnemű? De sose látszott a hasán a duzzadás. Legalább is én sose vettem észre."

„ΕΡΜΕΣ: Ευ λεγεις:ου γαρ εκεινη ειχε το εμβρυον." Azaz: „Jól mondod: mert nem is ott volt neki a csecsemő.

„ΠΟΣΕΙΔΟΝ: Οιδα: εκ της κεφαλης ετεκεν αυθις ωσπερ την Αθηναν." Azaz: „Értem: Tehát a fejéből pattant ki, úgy ahogy Athénét szülte."

„ΕΡΜΡΣ: Ουκ, αλλα εν τω μηρω εκυει το της Σεμελης βρεφος." Azaz: „Nem, hanem Szemelé térdén van a gyerek és a méhéből született."

„ΠΟΣΕΙΔΟΝ: Ευ γε ο γενναιος: αλλα τις η Σεμελη εστι?" Azaz: „Jól van, na, a vagány, de ki ez a Szemelé?"

[101] Lásd Ioanid 1864.
[102] Uo. 102.

Manicheista beütések a Bibliában

„Putat Origenes in libris περιαρχων, non ideo factum mundum, ut producerentur bona, sed ut reprimerentur mala:nam initio creatas a Deo animas peccati labe ab eius praescripto recesisse:quo nome ad inferiora detruas, diversis pro delictorum ratione corporibus insinuatas, tanquam vinculis:hunc vero esse mundum, et mundi causam.”[103]

Azaz: Origenes a περιαρχων=a kezdetekről c. művében írja: nem azért lett teremtve a világ, hogy létrejöjjön a jó, hanem hogy elnyomattassék a gonosz: mert a kezdetben Isten által teremtett lelkek bűnbeesését ő rendelte el: aminek nevében lettek megsemmisítve az alacsonyabbak, kiknek testükben sugalmazva lett a különböző bűnök elkövetése, mint kötelék által: ez a világ és ez az oka, hogy ilyen.”

Órigenész (görögül: Ὠριγένης Ōrigénēs) vagy Órigenész Adamantiosz (Alexandria 184 körül – Türosz, 254) görög nyelven alkotó egyiptomi ókeresztény teológiai író, exegéta, azaz a szentírás-magyarázat tudósa. Az alexandriai iskola egyik legkiemelkedőbb korai teológusa. Keresztény szülőktől származott, apja, Szent Leonidasz 202 körül halt vértanúhalált Septimius Severus uralkodása (193–211) idején. Órigenészt több helyi és egy egyetemes zsinat szintén eretneknek ítélte.[104]

A történelemhamisítók többféle módszert alkalmaztak a nemkívánatos írások megsemmisítésére. Órigenésznek túl nagy volt a keresztény tanokhoz való hozzájárulása, hogy egyszerűen ki tudták volna iktatni a történelemből. A zsidókeresztény egyház leggyűlöltebb ellenfelei a manicheista nézeteket valló irányzatok voltak. Ezeket számtalan néven nevezték, ezzel is segítve a felaprózásukat és meggyengítésüket. Amikor ez nem sikerült, akkor jöttek a legvéresebb leszámolások, a keresztes hadjáratok égisze alatt. A manicheizmus alaptézise a lélekvándorlás, a nevet pedig a latin manes=lélek szóból kapta.

A következő idézetből világosan látszik, hogy Órigenész itt a lélekvándorlásról beszél, bármennyire megpróbálták meghamisítani és kicsavarni a szöveget. Valószínű, hogy a Bibliában leirt bukott angyalokról szóló történetet ezen írásról plagizálták.

„Caeterum transituri mox ad mundi minoris modum appingamus et Origenis placita brevissime de daemonibus: Rationalis, inquit, creatura incorporea et invisibilis, si negligentior fuerit, ad inferiora labitur,et pro locorum qualitate, ad quae defluxerit, corpora sibi assumit: verbi gratia, aeterea primum, deinde aerea: quumque, ad terrae vicinia pervenerit, crassioribus circumdatur corporibus, novissime vero hominem induit. Ipsi quoque, daemones qui proprio arbitrio cum principe suo diabolo ab Dei ministerio recesserunt, si paululum resipiscere coeperint, humana carne circumdari incipient: ut hac deinceps poenitentia post resurrectionem eodem circulo, quo in carnem venerant, ad Dei visionem postliminio redeant, liberati etiamnum aethereis aerisque corporibus. Tuncque genua Deo curventur omnia coelestium, terrestrium, et infernorum, ut sit Deus omnia in omnibus. Sed et illud ex Origene est tertio. Huius mundi peccatores homines in alio mundo posse diabolum et demones fieri: et rursum, nunc demones in alio mundo posse vel angelos vel homines procreari. Additur, et id impium praecipue libro quarto: Pro daemonum salute Christum etiam in aere ac supernis locis esse passurum, ut consecutione quadam fiat necessum, sicut pro hominibus hominem induit, sic et pro salute daemonum Deum futurum.”[105]

Azaz: „Röviden felvázoljuk Origenész elképzelését a démonokról és ezek világba való jöttéről: Azt mondja, hogy az értelmes teremtmények testnélküliek és láthatatlanok, ha egy kissé elővigyázatlanabbak voltak, lezuhantak a földre, és a helynek megfelelően, ahová kerültek, testet öltöttek: például elöbb éterit, aztán légit: amint a földhöz mind közelebb kerültek, úgy mind szolidabb, majd végül emberi testet öltöttek. Azok a démonok, akik

[103] Rodigino 1666. 19.
[104] https://hu.wikipedia.org/wiki/%C3%93rigen%C3%A9sz_(exeg%C3%A9ta).
[105] Rodigino 1666. 77.

önszántukból a vezérükkel együtt Isten szolgálatából eltávoznak, amikor egy kicsit is magukhoz térnek, azonnal bujálkodásba kezdenek az emberek között: majd ezentúl a feltámadás után vezekelnek ugyanabban a körben, ahol testet öltöttek, visszatérnek az Isten látásának küszöbéhez, most már megszabadulva az éteri, meg légi testüktől. És akkor minden égi, földi és pokoli térd meghajlik, hogy minden mindenben Isten legyen. De Origenész harmadik kötetében ez áll: E világnak a bűnös emberei a más világban ördögökké, vagy démonokká válhatnak: és ismét, bár most démonok, de a másvilágban lehetnek angyalok, vagy emberek. A negyedik kötetben még istentelenebb adalékot találunk: A démonok megváltásáért Krisztus a légben és a magas helyeken is szenvedett, és amint az emberekért emberré lett, úgy a démonokért Istenné vált."

Valószínű, hogy abban a korban ez volt az általános elképzelés a túlvilággal kapcsolatban. A felvilágosodás korától, ami a 18 .századra datálható, az egyház mind szégyellősebben kezd nyilatkozni a démonokról, majd aztán a 20. században már csak a kolostorok penészes falai közé szorul a téma. Mindazon megnyilvánulásokat, amit a középkorban a démonoknak tulajdonítottak, most ezeket paranormális jelenségeknek nevezik. A vallások éltető tápláléka valójában ezek a jelenségek. Mivel a vallás egyrészt a legjobb eszköz a tömegek megzabolázására, másrészt a legkiválóbb üzlet, ezért a hatalmat birtoklóknak nem áll érdekében a paranormális jelenségek tudományos kutatása.

Imént olvastuk: „A negyedik kötetben még istentelenebb adalékot találunk: A démonok megváltásáért Krisztus a légben és a magas helyeken is szenvedett, és amint az emberekért emberré lett, úgy a démonokért Istenné vált."

Órigenész idejében, azaz az őskeresztények idejében a fenti idézet egyáltalán nem számított istentelen dolognak. Ugyanis akkor Krisztust mint Verbum (ige), tanításként fogták fel, ami a következő mondatból derül ki:

„Verbigena Christus ex verbo Dei natus"[106] Azaz: „Az igelényegű Krisztus Isten igéjéből született."

A fenti idézetekből kiderül, hogy Origenész manicheista volt, amiért is eretneknek lett nyilvánítva. A manicheisták szerint mindennek, így az embernek, de Istennek is kettős természete van: egy jó és egy gonosz. Valószínű, hogy a Septuaginta (az eredeti Biblia), ezt a felfogást tükrözte addig, amíg meg nem hamisították. A hamisítás módozatát könnyű követni, három link felhasználásával:

https://biblia.szeroczei.hu/bible/lxx/GEN/2
https://www.online-biblia.ro /
https://www.webtran.eu/hu/gorog_magyar_fordito/

A hamisítás kulcsszava a görög δε szócska, ami nemet jelent. A teremtés könyve szerint Éva, miután megszüli Kaint, azt mondja, hogy „férfit kaptam az Úrtól". Erről még pontosabb képet kapunk a görög megfogalmazásban: „Ἐκτησάμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ θεοῦ." Azaz: „Embert szereztem Isten által." Gyanús, hogy ugyanezt nem mondja a következő szülései után.

Ha a δε nemet jelent, már pedig azt, akkor a Mózes I. könyve 4. fejezetben: „Αδαμ δε ἔγνω Ευαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν τὸν Καιν", igy kell fordítani: „Ádám nem ismerte feleségét, Évát, aki fogant méhében, és megszülte Kaint." Ergo Kain nem Ádám gyermeke. A δε-t nem azonosíthatjuk sem az azután, sem a pedig szóval, ahogy azt a hamisító tette.

Tudott dolog, hogy a katarok manicheusok voltak, a Septuagintában a 7. fejezetben a tiszták szó görög neve καθαρων. Így nevezték magukat az európai manicheusok. Továbbá a gondolkodó ember belátja, hogy a Bibliában leírt teremtéstörténet nem más, mint egy mítosz a

[106] Johann Altenstaig: *Vocabularis Joannis Altenstaig Mindelhaimensis. Vocum quae in opere grammatico plurimorum continentur, brevis & vera interpretatio Henrici Bebelii Epigramma*... Joannes Prüsz, 1509. Fo. X. https://books.google.ro/books?id=iDDikKkACTIC&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

sok közül, melyek az ember öntudatra ébredésének hajnalán keletkeztek. Az ember magyarázatot próbált találni a természeti és társadalmi jelenségekre. Ezekben a mítoszokban sok hasonlóságot találunk, úgymint az özönvíz története, a népek keveredése, a birodalmak kialakulása. Kivételes emberekről találunk említést, akik istenekkel barátkoztak, és istenekről, akik emberi bűnöket követnek el. A legelterjedtebb mítosz a bibliai teremtés története, amit egyesek kritikátlanul elfogadnak. Az igaz, hogy minden mítosznak van valamennyi valóság tartalma, és ezt próbálom megtalálni.

Valószínűnek tartom, hogy Károli Gáspár a teremtés történetét a Septuagintából fordította. Ezt a következő mondatokból lehet kikövetkeztetni:

Mózes I. III. 15. „És a megrontja te néked fejedet, és te is mardosod annak az ő farkát."[107]

Azt hinné az ember, hogy ez egy durva elírás, de ugyanezt találjuk a Septuagintában. Azonban nem kevésbé durva az, ahogy Évát asszonyállatnak nevezi. Lehet, úgy gondolta, hogy ha állat, akkor farka is van. Itt nem Károli Gáspárra gondolok, hanem azokra, akik a Septuagintát kompilálták.

M. I. III. 15. „αὐτός σου τηρήσει κεφαλήν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν"[108] (πτέρναν=farkát).

Nyelvtani szempontból hasonlóságot fedezhetünk fel a Septuaginta stílusa és a görög filozófusok által ránk maradt írások stílusával. Ennek okát abban látom, hogy miután az eredeti Septuagintát átírták, utána ugyanerre a stílusra írták át a még fenn maradt ókori görög írásokat is. Erre a nagy beavatkozásra szerintem azért volt szükség, mert az eredeti Septuaginta manicheista nézeteket tartalmazott. Az ógörög írásokban találunk egy ritka nyelvtani fogalmat, az úgynevezett simuló szavakat. Ilyen a δε szócska is, – mint imént már láttuk, – aminek az értelmét magyarul a „pedig"-gel jelölik. Ha azt mondom, hogy fázom, pedig nincs is hideg, akkor látszik a szónak az értelme. Ha azt mondom, hogy Ádám pedig ismerte feleségét Évát, aki fogant és szült neki gyereket, akkor a pedig itt felesleges. De hogy elfedjék a δε valódi jelentését, ami a tagadás, az egész bibliát megtöltötték a δε-vel, mikor milyen jelentést tulajdonítva neki, kivéve az igazi jelentését, a tagadását. A következőkben bebizonyítom, hogy az ógörög írásokban, akár csak az újgörögben, a δε nemet jelent.

Szemet szúrhat a hasonlóság a Babilon, a Biblia és a Bábel szavak közt – mindhárom szó mássalhangzói ugyanazok, ami szerintem nem véletlen, vagyis valakik így akarták üzenni, hogy mi is a Bábel torony építésének igazi értelme.

„Ezt mondta az ÚR: Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony semmi sem gátolja, hogy véghezvigyenek mindent, amit elgondolnak magukban. Nosza, szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy ne értsék meg egymás beszédét. Így szélesztette szét őket onnan az ÚR az egész föld színére, és abbahagyták a város építését."[109]

Ha figyelembe vesszük, hogy a katarok, albigensek, bogumilok, manicheisták legyilkolása, és Bizánc kirablása ugyanarra a történelmi időre esik, akkor gyaníthatjuk, hogy az úgynevezett görög-keleti egyház dogmái abban az időben jócskán különböztek a római katolikus dogmáktól. A keleti egyház Bibliája a Septuaginta, amit idővel hamisítottak a nyugati egyház elvárásainak megfelelően.

---

[107] *SZENT BIBLIA AZ AZ: ISTENNEK Ô ÉS UY TESTAMENTOMÁBAN FOGLALTATOTT egész szent Irás. MAGYAR NYELVRE FORDITATOTT CÁROLI GÁSPÁR által. Es mostan NEGYEDSZER, à Franciai nótákra MOLNAR ALBERTVL rendelt Sóltár Könyvel Palatinátusi Catechismussal, s egy-házi könyôrgéseknek és Ceremóniáknak formáival egyetembe ki botsáttatott, à Belgiomi Académiákban tanuló Magyaroknak forgolódások által.* Jánsonius János költségével, Amstelodamban, 1645 esztendőben. 4. https://books.google.ro/books?id=dihfAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

[108] *OKOS BIBLIA.* https://biblia.szeroczei.hu/bible/lxx/GEN/3.

[109] Mózes I. könyve 11:7. Uo.

Ebben az időben a nyugati egyház képviselői, valószínű, hogy csak hallásból tudtak a Biblia (Septuaginta) létezéséről. Ezért még a 14. század közepén Udinei János által kézírással megírt Biblia lényegi dolgokban különbözik a mai Bibliától, de a Septuagintától is.[110] Ha abban a korban létezett volna a Biblia, amit szentnek titulálnak, akkor halálos bűnnek számított volna, ha valaki más dolgokat ír, mint a már szentnek nyilvánított írás.

Az Úr, aki 1200 körül III. Ince pápa, Isten földi helytartója személyében, lenézett Bizáncba, és amit látott az nem tetszett neki. Ezért alászálltak 1204-ben, és a fosztogatás mellett, úgy összezavarták a Septuaginta nyelvezetét, vagyis az úgynevezett ógörög nyelvet, hogy ember kell legyen a talpán, aki megérti. Sajnos nem csak összezavarták, de valószínű, hogy sok írást megsemmisítettek. A teljes eltörléshez aztán jócskán besegítettek a törökök.

Nem hiába fakadt ki igy Babits Mihály: „Ha modern nyelvvel ismerkedsz könyvekből, egy könyvtárnyi mű áll rendelkezésedre ugyanazon korból és műfajból, mígnem szótár és mentő deszka nélkül, szabad úszóként siklasz a betűk tengerén. Görög tragédia alig maradt annyi, amennyi négy-öt kötetet kitesz a Teubnerben. Kevés, hogy a nyelvet, ezt a súlyos, mesterkélt, költői idiómát – végképp elmédbe törd. Ha mind végigolvastad: az utolsó lap még mindig megalázhat.”[111]

A következő idézetekből kiderül, hogy a δε jelentése tényleg a „nem”.

Hérakleitosz: „ποταμοις τοις αυτοις εμβαινομεν τε και ουκ εμβαινομεν, ειμεν τε και ουκ ειμεν”.[112] Ennek a mondanivalója: Ugyanabba a folyóba csak egyszer léphetünk be, most vagyunk, de a következő pillanatban már nem ugyanazok vagyunk. Ahhoz, hogy kiiktassák a δε-t, gyártottak egy pár más tagadó szócskát: ουκ, ου, οχι stb.

„τω τοξω ονομα βιος, εργον δε θανατος.”[113] Azaz: „Az íj neve bios, az alkotás nem halál.” A δε itt is tagadást jelent. Ellenkező esetben a kijelentés helytelen.

Euripidész: „σοφοι δε συγκρυπτουσιν οικειας βλαβας.”[114] Azaz: „A bölcsek elrejtik a személyes sérelmeiket”. Itt a δε mint simuló szó (tehát nem a valódi jelentés) felesleges, a mondatnak nélküle is meg van a kívánt értelme.

Szophoklész: „αναρχιας δε μειζον ουκ εστιν κακον.”[115] Azaz: „A nem jelentősebb anarchia nem rossz”. Itt válik világossá a nagy átverés! Itt a δε csak is tagadást jelenthet, mert az nem igaz, hogy a jelentős anarchia nem rossz dolog. Hogy igen is rossz dolog, azt a következő mondat tanúsítja:

"η αναρχια εστι μεγιστη βλαβη" Azaz „Az anarchia a legnagyobb csapás.”

Theognis: „Οττι καλον, φιλον εστι: το δε ου καλον ου φιλον εστι.” Azaz: „Minden, ami szép, kedves, ami nem szép, az nem is kedves.” A δε itt is fölösleges, ha már ott az ου. A mondatnak nélküle is meg van az értelme.

Ahhoz hogy érvényt szerezzenek a bibliai „igazságnak”, képesek csalni is:

Szolón: „γερασκω δε αιει (mindig) πολλα διδασκομενος.”[116] Azaz: „Öregszem, és nem tanulok sokat” – ez a hivatalos fordítás. Szerintem itt elírás történt, ami a rossz fordítást eredményezte. De valószínű, hogy γερασκος helyett a fordító azért írt γερασκω-t, hogy a δε ne kapja meg az igazi jelentését, hanem a dogmának megfelelően, csak mint simuló szócska szerepeljen. Egyébként a fordításban megjelenő kijelentés nem egy általános igazság. Van, aki öreg fejjel is tanul, és valószínű, hogy ez Szolónra is igaz volt. Ha a γερασκω helyett γερασκος-t írunk, akkor a δε is megkapja az igazi tagadó értelmét, és a fordítás ez lesz: „az öreg (ember) nem mindig tanult (ember)”, vagyis az öregség nem mindig jár bölcsességgel.

---

[110] Manuscript.Ott.lat.479 DigiVatLib https://digi.vatlib.it/view/MSS_Ott.lat.479?fbclid=IwAR3TIYLzOfDG4Ev-JEf6g59sP4PSWgfxyZkWKp9_xP_wrqXIpZh5FNEFh0s.
[111] Babits Mihály: *Az európai irodalom története*. https://mek.oszk.hu/06300/06304/06304.htm.
[112] Bolonyai, Forró, Kulin 2006. 11.
[113] Uo. 15.
[114] Uo. 16.
[115] Uo.
[116] Uo. 81.

Az emberek többsége úgy gondolja, hogy Isten csak jó lehet, vagyis ártatlan. Viszont a Biblia olyan dolgokat állít Istenről, amit egy jó érzésű ember, ám legyen az ateista, nem követne el. Két dolgot feltételezhetünk: a Biblia, vagy két Istenről beszél, egy jóról és egy rosszról, vagy egy olyan Istenről, aki egyszerre jó is tud lenni meg gonosz is. Ezért feltételezhetjük, hogy a teremtés története egy manicheista írásból származik. Nézzük a következő mondatot: „Majd azt mondta az ÚR Isten: Íme, az ember olyan lett, mint közülünk egy, mivel tudja, hogy mi a jó, és mi a rossz."[117] Az, hogy valaki különbséget tud tenni jó és rossz között, attól még ártatlan, de itt a tudás a jó és a rossz (gonoszság) elkövetésének a tudásáról (képességéről) van szó.

Ember Istennel nem találkozott csak a mesében, vagyis a mítoszokban. Ezért a Bibliában megjelenő istenen inkább az Isten földi helytartóját kell érteni, aki mint isten földi helytartója, maga is isteni attribútumokkal felruházva képzeli magát. Ez a legtöbb középkori pápára érvényes.

Most nézzük a nyelv összezavarásának célját, ami nem más, mint a biblia eredeti mondanivalójának megváltoztatása.

„Αδαμ δε(nem) εγνω Ευαν την γυναικα αυτου,και συλλαβουσα ετεκεν τον Καιν και ειπεν εκτησαμην ανθρωπον δια υου Θεου."

Azaz: „Ádám nem ismerte feleségét Évát, aki fogant és szülte Kaint, ami után Éva ezt mondta: embert szereztem az Isten által."

Ha elfogadjuk Éva kijelentését, hogy Káin nem Ádám, hanem Isten által fogant, bármilyen módon is legyen az, akkor horribile dictu Kain Isten gyermeke, akkor Origenésznek igaza van, mert szerinte „Isten" akarta, hogy szaporodjon a bűnre hajlamos ember. Ebben az esetben újra kell értelmezni a következő mondatokat: „Látták az Isten fiai az emberek leányait, hogy szépek, és feleségül vették közülük mindazokat, akiket megkedveltek." Vagyis „Isten" fiai Kain leszármazottai. Mind ez beleillik a manicheista doktrínába. Ha ezt figyelmen kivül hagyjuk, akkor szembe kerülünk egy sor érthetetlen dologgal. Isten, aki úgy beszélt Ádám fiaival, mint egy nagyapa, és aki a Biblia szerint a vesékbe lát, ismerte Kain vérmérsékletét, és mégis ahelyett, hogy jó nevelő szerint nem utasította volna el durván (rá se nézett) az áldozatát, még provokálta is. Kain nem képes uralni az indulatait, és gyilkossá válik. Ez után Isten, mint aki rá jön, hogy tévedett, ahelyett, hogy büntetné Kaint, azoknak helyez kilátásba büntetést, akik netán megölnék őt. Majd miután Kain által elhatalmasodik a földön a bűn, Isten megbánja, hogy embert teremtett, és megcsinálja az özönvizet. Tévedni viszont emberi dolog, nem isteni.

Látva a sok ellentmondást, egyes apologéták, mint Plotinosz, Origenész, Ammonius, megpróbáltak logikus magyarázatot adni a Bibliában leírtakra:

„Masculum et foeminam creavit eos, et benedixit illis, et vocavit nomen eorum Adam, que significat homo. Hinc quum in sanctis literis dicitur filius hominis Christus, Adae filium intelligunt eruditiores."[118]

Azaz: „Férfinek és nőnek teremtette őket, és megáldotta őket, és nevezte őket Ádámnak, ami embert jelent. Ami a szent írásban úgy áll, hogy Krisztus az ember fia, azt a képzettebbek úgy értik, hogy Ádám fia (vagyis Ádám leszármazottja)

Továbbá:

„In quo sensu Plotinus, Origenes, et Ammonius mosaica mysteria sint interpretati. Siquidem hominem ipsum id est animam intelligunt, quasi Adam. Humanum vero animal inde tractum, atque degenerans, quasi Evam: tractum, inquam, ex anima dormiente: haec enim tunc animal ex se propagat, quando ex pristina apud Deum vigilia ad naturalia labens, divinorum oblita jam dormit et somniat. Itaque tunc vitam corpoream generat, quasi Evam. Denique duo in carne una. Sed et magnus nostrae religionis auctor Augustinus super Psalmum quadragesimum octavum: Singulis

[117] Mózes I. könyve 3:22. https://biblia.szeroczei.hu/bible/karoli/GEN/3#22.
[118] Rodigino 1666. 85.

inquit, nostrum inest mulier haec: quippe caro nostra, Eva est, quae seducit virum, id est, rationem, per quam carnem labitur homo,quem lapsum calcanei nomine profetica indicat sententia."[119]

Azaz: „Ahogyan Plotinosz, Origenész és Ammonius értelmezi a mózesi rejtélyeket. Valójában az ember alatt a lelket értik, mint Ádámot. Innet származik az emberi test elkorcsosulva, mint Éva. Tehát úgymond ki lett véve az alvó lélekből: így szaporodott el az ősidőkben Isten felügyelete alatt a lélektől a test felé süllyedve, elfeledve az isteni mivoltát, alszik és álmodik. Így jött létre a testi élet, mint Éva. Végül két testben egyek. De a mi vallásunk nagy alapítója, Augustinus felhívta a figyelmet a negyvennyolcadik zsoltárra: hogy ugyanis mindegyikünkben ott van az a nő: mivel a testünk az Éva, aki elcsábítja a férfit, azaz az értelmet, és a test felé bukik az ember, mely bukást a sarok névvel nevezi a prófécia." Itt a sarok a legsebezhetőbb helyet jelenti, az achilleszi sarok.

[119] Uo. 93.